

ROŽĎALOVICKO

Městský zpravodaj pro občany Rožďalovic, Ledeček, Viničné Lhoty, Podlužan a Hasiny Cena: 30 Kč

2/2017

Vážení čtenáři,
při letní červencové pohodě mi dovoluji, abych Vás informoval o dění v našem městě a okolí.

Koncem června proběhlo výběrové řízení na post ředitele zdejší školy. Ze čtyř uchazečů, které se do konkurzu přihlášily, vybrala komise složená ze zástupců města, školy, školské rady, školní inspekce, krajského úřadu a ředitele ZŠ v Libici nad Cidlinou paní Mgr. Ivetu Klímovou, která nastoupí do své funkce k 1. srpnu.

Během jarních měsíců byla ukončena oprava vnitřních prostor staré školy (kromě podlah a oken) a zrenovována gynekologická ambulance. Zároveň finišují poslední úpravy městské-

ho bytu v Zahradní ulici, který bude od nového školního roku připraven k pronajmutí případným zájemcům z řad učitelů naší školy.

Na základě doporučení VaK Nymburk a po prodiskutování s firmou, která bude rekonstruovat Rektorysovu ulici, byla realizace této akce odložena na začátek příštího roku, a to z důvodu možného propadu podloží po pokládce nové kanalizace.

Na jaře byla též revitalizována prostranství kolem Dolního a Záměstského rybníka a také upraveno okolí jezu. Výsledek můžete zhlédnout ve Fotoaktualitách uvnitř tohoto čísla.

Vzhledem k tomu, že projektové dokumentace na rekonstrukci ulic Spojova-

cí, části Tyršovy, Boleslavské, Vodičkovy, Rajmanovy, Za Hřištěm, Školní, Josefa Horáka a Čsl. legií se blíží k územnímu a některé z nich ke stavebnímu povolení, chtěl bych na tomto místě znovu upozornit ty spoluobčany, kteří ještě nemají zhotoveny přípojky (voda, kanalizace, plyn...) a uvažují o jejich zavedení, aby neotáleli a do konce tohoto roku si opatřili veškerá potřebná povolení k jejich realizaci, neboť město plánuje od příštího roku postupnou rekonstrukci všech těchto ulic. Více informací Vám rádi poskytneme na městském úřadě.

Přeji Vám všem krásné léto.

*Petr Kapal,
starosta*

SLOVO FARÁŘE

Milí čtenáři Rožďalovicka, nedávno jsme zažili jednu z radostných událostí, byla opět požehnána kaplička Navštívení Panny Marie v Podlužanech. Nestalo by se tomu tak, kdyby se zastupitelstvo v čele s panem starostou nerozhodlo ji zrekonstruovat, za to jim patří mé díky. Jsem též rád, že mohl po své rekonvalescenci přijet i náš otec biskup Mons. Jan Baxant a sloužit v nově požehnané kapličce mši svatou.

Letošní rok je do jisté míry výjimečný v tom, že našeho otce biskupa v Rožďalovicích budeme moci přivítat ještě jednou, a to na každoroční pouti k Panně Marii Karmelské. Letos konkrétně 16. července v 10.00 v kostele sv. Havla. Svátek Panny Marie Karmelské je vyobrazen na předním pravém po-

stranním oltáři a znázorňuje vidění, které se dostalo karmelitánovi anglického původu sv. Šimonu Stockovi.

Tento svátek, jak již název napovídá, je spojen s řádem karmelitánů. Ti přišli ve 13. století do Evropy z hory Karmelu ve Svaté zemi, kde již nemohli dále působit. Přišli a hledali své místo v Evropě. Svěřovali se zvláště pod ochranu Panny Marie, s jejíž pomocí měli přicházet ve svých modlitbách k Pánu Ježíši a žít podle Něho. V tomto přelomovém okamžiku je Panna Maria neopustila a povzbudila je skrze vidění, které se dostalo jejich představenému. Při té příležitosti je Panna Maria ujistila o své blízkosti a předala jim tzv. škapulíř, který byl ostatně záčátkem běžnou součástí řeholního oděvu. Později vznikaly i jeho jiné alter-

nativy, například malý plátěný proužek látky či medaillka s vyobrazením Panny Marie. V této podobě se rozšířil i mezi věřícími. Byl nosen třeba na krku pod běžným oděvem. Co ale všechny formy škapulíře spojuje, je touha lidí být neustále pod ochranou Panny Marie a žít s její pomocí život.

Tento rok si připomínáme sté výročí zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě, kež jsme vděční za to, že na naší pozemské cestě máme takovou přímluvkyni, která nám byla dána za Matku. Jsem rád, že v tomto kontextu na naší rožďalovické pouti budeme moci uvítat pastýře naší diecéze Mons. Jana Baxanta.

*S přáním všeho dobrého
Váš P. Lukáš Hrabánek*

Zastupitelstvo města mimo jiné schválilo:

- závěrečný účet města za rok 2016,
- účetní závěrku města za rok 2016 včetně výsledku hospodaření za účetní období 2016 (výsledek hospodaření 9 243 513,76 Kč),
- účetní závěrku ZŠ a MŠ G. A. Lindnera Rožďalovice za rok 2016 včetně výsledku hospodaření za účetní období 2016 (výsledek hospodaření 0 Kč),
- darovací smlouvu Liboru Pletkovi ml. ve výši 5000 Kč na účast v Mezinárodním mistrovství ČR v motokrosu juniorů,
- přijetí daru od paní Emilie Trískové z Poděbrad ve výši 5000 Kč, který je určen na pořádání Společenského plesu měst a obcí nymburského regionu,
- uspořádání koncertu Hany Zagorové a Petra Rezka a Boom! Bandu Jiřího Dvořáka za cenu 175 450 Kč,
- veřejnoprávní smlouvu o přistoupení ke smlouvě o pověření k poskytování služby obecného hospodářského zájmu a o poskytnutí dotace ve výši 100 000 Kč se společností Centrum sociálních a zdravotních služeb Poděbrady, o. p. s.,
- konání akce „Rožďalovice v květnové revoluci 1945“ pořádanou ČSOL jednotou Poděbrady, KVH Druhý pluk Nymburska,
- podání žádosti o dotaci do Programu dotace pro jednotky SDH obcí na pořízení hasičského automobilu v celkové výši 5 500 000 Kč, za finanční spoluúčasti ve výši do 3 000 000 Kč,
- uspořádání koncertu Jaroslava Svěceného a Michaely Káčerkové za cenu 46 000 Kč,
- pořádání prvního rožďalovického jarmarku za cenu 257 600 Kč,
- podání žádosti o dotaci na opravu kříže v Zámostí z Fondu kultury a obnovy památek Středočeského kraje,
- podání žádosti na projekt z OP VVV nazvaný EU Škola pro život I s rozpočtovanou částkou 951 082 Kč,
- vyhlášení konkurzu na pozici ředitele Základní školy a Mateřské školy G. A. Lindnera Rožďalovice,
- pořádání koncertu Václava Hudečka, Jiřího Stivína a Musica Lucis Praha za cenu 90 000 Kč,
- finanční příspěvek ve výši 1000 Kč Městské nemocnici Městec Králové, a. s., na zakoupení elektricky polohovatelných lůžek,
- příspěvek Římskokatolické farnosti – děkanství Rožďalovice ve výši 20 000 Kč,
- příspěvek ve výši 1000 Kč na provoz Linky bezpečí, z. s.,
- uspořádání koncertu Marie Rottrové za smluvní částku ve výši 234 000 Kč.

(red)

VÝUKA HRY NA HUDEBNÍ NÁSTROJE Od září 2017 bude opět probíhat výuka hry na zobcovou flétnu, klavír, elektronické varhany, dechové nástroje, akordeon a bicí nástroje. Informativní schůzka se koná ve středu 6. září v 15 hodin v obřadní síni Městského úřadu v Rožďalovicích.

ZMĚNA TERMÍNU SVOZU BIOODPADU Svoz bioodpadu (hnědých popelnic) bude nově probíhat každé sudé úterý. Poprvé se svoz bioodpadu v novém termínu uskuteční v úterý 11. července.

NOVÝ VÝLETNÍ VLAK ČESKÝ RÁJ O sobotách 5. srpna, 2. a 9. září se můžete svézt výletním vlakem Český ráj. Jak už jeho název napovídá, hodí se zejména pro vyznavače pěší a cykloturistiky, kteří rádi podnikají túry do Prachovských skal a jejich okolí. Součástí vlaku je i vůz vhodný pro přepravu jízdních kol. Vlak bude tažen historickou motorovou lokomotivou T 478 3001 („Brejlovec“) a budou ho tvořit historické osobní vozy z 50. let řady Bai. Souprava zastaví v Rožďalovicích vždy v 10.01 hod. ve směru do Turnova a v 18.03 ve směru do Prahy Vršovic.

(red)

Běh na dlouhou trať

Na veřejných zasedáních zastupitelstva, ale i mimo ně často slyšíme připomínky na hlučnost leteckého provozu.

Na základě podnětů občanů města Kopidlno, Libáně, Rožďalovic, Dětenic a Bystřice byla sepsána hromadná stížnost na výrazný hluk nadzvukových letounů, které prolétávají touto oblastí ve velmi malé výšce. Toto příkoří se netýká jenom nás lidí, ale je třeba si uvědomit, že letecký provoz působí velmi rušivě na hnízdění ptáků

v chráněné ptáčí oblasti Rožďalovické rybníky. Stížnost byla ale spíše jakousi žádostí o zvednutí minimální letové hladiny letadel nad 1000 metrů nad zemí, alespoň tedy v naší poměrně hustě zastavěné a osídlené oblasti.

Ministerstvo dopravy se vyjádřilo, že nízká výška je potřeba pro nácvik bojových a taktických operací, které zde provádí vojenští piloti, a doporučilo se obrátit na Úřad pro civilní letectví se žádostí o změnu rozdělení vzdušného prostoru.

Zástupci města Libáně se tedy obrátili na Úřad pro civilní letectví a iniciovali jednání právě na ministerstvu dopravy za účasti ministra Daniela Třoka. Bylo přislíbeno, že pro příští kalendářní rok bude aktivační prostor posunut a letová hladina zvýšena na 1000 metrů nad zemí.

Realita je ale taková, že nás čekají parlamentní volby a tím pádem není zcela jisté, jak nové vedení ministerstva bude tuto záležitost vnímat.

Veronika Bachová

Ve středu 20. dubna proběhlo slavnostní otevření nově zrekonstruovaného zámekového nádvoří. To o měsíc později hostilo tradiční Zámeckou slavnost, kterou i přes nepříliš vlnivé počasí provázela dobrá nálada

V neděli 23. dubna projel Rožďalovicemi parní vlak, jehož celá cesta byla bedlivě sledována železničními nadšenci

Svůj cyklus besed zakončil Rudolf Valeš 17. června přednáškou na téma Z historie služeb v Rožďalovicích

V sobotu 25. března jsme přivítali tyto nové občánky (zleva): Mikuláš Antoš, Vojtěch Břichnáč, Vít a Jiří Růžickovi, Matěj Šebela, Zdeněk Nechánský, Nela Nechánská, Marie Javůrková, Kateřina Koubíková, Klaudie a Natálie Nožičkovy

Muzejní noc, která připadla na 6. května, zahájil současný městský kronikář Jan Nožička. Ve svém bloku věnovaném historii rožďalovického kronikářství pohovořil o bývalých kronikářích, kteří zaznamenávali místní události v uplynulých dvou stoletích. Asi dvacítku zájemců měla poté možnost naposledy do městských kronik nahlédnout, následně byly totiž deponovány do Státního okresního archivu Nymburk

Podvečer v Galerii Melantrich patřil vernisáži výstavy obrazů akademické malířky Inky Delevoové, významné ilustrátorky knih

Den vítězství byl připomenut slavnostním pochodem k památníku padlých, výstavou, ukázkou dobové vojenské techniky a uniforem a historickou vojenskou rekonstrukcí událostí z května 1945 v Rožďalovicích

V sobotu 3. června pořádali místní sbor dobrovolných hasičů společně se zdejší školou dětský den. Hasiči touto cestou děkují všem, kteří se na programu celé akce spolupodíleli, a zvláště panu Josefu Pleskotovi a Zdeňku Sládkovi za adrenalinové zážitky, které dětem připravili

Týž den byla v dopoledních hodinách litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem vysvěcena kaple Navštívení Panny Marie v Podlužanech

V pátek 16. června vystoupili v kostele sv. Havla Hana Zagorová a Petr Rezek. Výtěžek z koncertu, na nějž zavítalo přes pět stovek návštěvníků, byl věnován Domovu Rožďalovice na koupi polohovacího a sprchovacího vozíku s hydraulickým zdvihem

O týden později v neděli 25. června koncertoval v kostele sv. Havla houslista Jaroslav Svěcený, kterého na varhany doprovázela Michaela Káčerková. Jejich společné vystoupení si přišlo poslechnout 235 milovníků vážné hudby

V neděli 14. května ve Spolkovém domě proběhl kurz zdobení Princess dortíků pod vedením Marcely Matyášové

V rámci celostátní akce Noc kostelů vystoupili 9. června v kostele sv. Havla Radomír Melmuka a František Antoš

NA CO SE MŮŽEME TĚŠIT

9. července	Hudba léčí (Pepino Band, sál Radnice, 14.00)
15. července	Burza exotického ptactva a domácích zvířat (Spolkový dům, 8.00)
15. července	Adaptace (pouťová zábava, hřiště FC Trnavan, 20.00)
16. července	Pouť
3. srpna	XVIII. mezinárodní letní hudební festival TT – Loučeň (kostel sv. Havla, 18.30)
12. srpna	Hasičská soutěž (Sokolské hřiště, 9.00)
12. srpna	Hudba léčí (Jepla, sál Radnice, 14.00)
13. srpna	Václav Hudeček, Jiří Stivín a Musica Lucis Praga (kostel sv. Havla, 16.00)
19. srpna	Výstava drobného zvířectva (Spolkový dům)
21. srpna	Výstava mobilního trampského muzea (sál Radnice, do 15. září)
26. srpna	Burza exotického ptactva a domácích zvířat (Spolkový dům, 8.00)
25.–27. srpna	24. československý potlach (Viničná Lhota)
10. září	Zájezd na muzikál Ples upírů (Goja music hall Praha)
16. září	Burza exotického ptactva a domácích zvířat (Spolkový dům, 8.00)
16. září	Odhalení reliéfu Tomáše Garrigua Masaryka na pomníku padlých (Hasina, 10.00)
22. září	Koncert Marie Rottrové (kostel sv. Havla, 18.00)
23. září	Hudba léčí (Žocháři, sál Radnice, 14.00)

První červencovou sobotu ožilo rožďalovické náměstí jarmarečným dním. Návštěvníci se mohli seznámit s tradičními řemesly, obdivovat staré motocykly a vybrat si z pestré nabídky mnoha stánků. V rámci kulturního programu vystoupili v průběhu dne Eva Matějovská, Heidi Janků, Jaroslav Uhlíř a na závěr skupina Argema

Osmý ročník Podlužanské kytary

Co napsat k proběhnuvšímu osmému ročníku Podlužanské kytary? Velké poděkování všem, kteří se zúčastnili, ale to dělám každý rok. Jak jinak...

Víte, když se tak ohlédnu zpět, tak musím se vši pokorou zkonstatovat, že když máte kolem sebe rodinu a kamarády, na které se můžete spolehnout, je ten život hned o moc veselejší, ale to vám také neříkám nic nového.

Letos bylo navíc vše tak trochu pod tlakem příprav na 24. československý potlach a to se, sem tam, trošce stresu a napětí nevyhnete.

Již v pátek se sjelo pár muzikantů jen tak, na malou hranou, na posezeníčko v klubu a já si říkal: „Kolik asi přijede o víkendu lidí, když to letos vyšlo takhle na Velikonoce?“ A přijeli.

A nebylo jich málo! Hned od rána se začal plnit stožár osadními i osobními vlajkami kamarádů, děvčata a kluci, co jsou „manuálně zdatní“ přivezli své přívěšky, ozdoby z korálků, dřeva a kdo ví z čeho všeho ještě – to aby nám to na těch vandrech a festivalech slušelo. Ze všech stran se ozývalo halasné ahoj, smích... prostě pohoda a já čím dál tím víc tušil, že zase bude dobře. A bylo.

Taky nám proti všem předpovědím přálo počasí, takže při sobotním slav-

nostním zahájení letošní Podlužanské kytary v 12.30 zněly tóny Kordovy trempské hymny za plného sluníčka. Tahle krása, na kterou melodii složil houslista Vašek Skoupý, vznikla v roce 1929 a my ji s hrdostí zpíváme, to abychom při vztyčování osadní vlajky prokázali náležitou úctu, a to nejenom osadní vlajce, ale celému tomuto fenoménu jménem tramping, který tolik milujeme.

Dostalo se mi i náležitých gratulací k mým narozeninám, za což všem moc děkuji. Dokonce jsem obdržel i vlastní bystu, a to k pobavení všech kolem a k mému velkému potěšení. Pak už se hlavního slova ujal moderátor Jiří Fred Jedlička. Všichni se přesunuli do sálu klubu a začala soutěž. Přijeli Country Colaps z Pardubic, Šakal a Kukačka z Děčína, Spolk trio z Liberce, Avizo z Jablonce nad Nisou, TK Duha z Čebína a KoYoTi ze Rtyně. Jako hosté vystoupili Stránici z Českého Jiřetína, Durango z Benátek nad Jizerou, Prahu reprezentovali Tony Linhart z kapely Pacifik a T.S. Stani se svými autorskými písničkami, no a za domácí jsem si jako pokaždé přidal pár tónů já za sólové podpory Jelena z kapely Šíny Ostrava.

Sálem se ozýval frenetický potlesk a tradiční „umí“. Divácká porota měla moc těžkou práci rozhodnout, kdo že

to byl letos nejlepší. Víím, že to bylo těžké, ale jak to tak na soutěži bývá – vítězné stupínky jsou jenom tři.

Letos si třetí místo vysloužili Šakal s Kukačkou za interpretaci krásných starých trampských písniček, druhé místo obsadila kapela Avizo z Jablonce nad Nisou se svými jemnými folkovo-trampskými písničkami a hlavní cenu získali za skvělé provedení KoYoTi ze Rtyně – jejich souznění tří harmonik je prostě fenomenální.

A pak, jakoby mávnutím kouzelného proutku, se během chvilky vrátily na sál stoly, a muzikanti se tak nějak promíchali a utvořili jednu velkou kapelu a začalo „hraníčko“, písnička střídala písničku a pohoda setřela, k mé velké radosti, všechny věkové rozdíly. Zněly písničky staré i nové až do brzkých ranních hodin a já věděl, že lepší oslavu narozenin bych si ani neuměl představit.

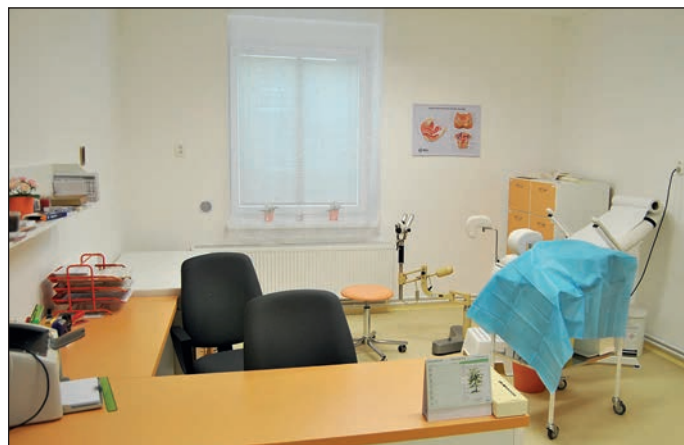
V neděli ráno zasedl organizační štáb 24. československého potlachu a já hlásím: Už máme odsouhlasené návrhy odznaku, pamětního listu, samolepek, potisků na trička... Prostě všechno běží, jak má, rozjíždí se výroba a já se na Vás těším nejenom na „Čechoslováku“, ale opět za rok na již deváté Podlužanské kytare.

Sáša Samotář Prokeš

Počátkem jara byly revitalizovány některé pozemky v katastru města. U Zámostského rybníka byla nalezena nevybuchlá střela. Pročištěny byly též odvodňovací kanály a u Dolního rybníka byl nad studánkou vybudován přístřešek, který zhotovil Ing. arch. Jiří Vorel

Na jaře proběhla kompletní renovace vnitřních prostor staré školy

Gynekologická ambulance byla po rekonstrukci nově vybavena

Začátkem června byla započata oprava ulice Za Špýcharem, která dostane během léta nový, asfaltový povrch

Náš rybáři slovíli tradičně na konci března rybník v Doubravanech. Část úlovku putovala k výhercům tomboly rybářského plesu

Dne 20. května se uskutečnilo v Žitovlicích okrskové námětové cvičení dobrovolných hasičů, jehož náplní byl nácvik protipovodňové ochrany. Cvičení se zúčastnily téměř čtyři desítky hasičů z okolních jednotek za odborného vedení dvou členů HZS Nymburk

Ve středu 28. června stihlo Rožďalovice a blízké okolí silné krupobíť, některé kroupy dosahovaly velikosti až 7 cm

Cukrárna Epiro je podruhé nositelem prestižní značky Regionální potravina

Cukrárna vyhrála v kategorii „Pekařské výrobky včetně těstovin“ se svým tradičním Rožďalovským rohovým koláčem.

Značku *Regionální potravina* uděluje Ministerstvo zemědělství nejvyšším zemědělským nebo potravinářským výrobkům vždy na dobu 4 let.

Výrobky hodnotila sedmičlenná komise tvořená zástupci Ministerstva zemědělství ČR, krajského úřadu, Státního zemědělského intervenčního fondu, Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Státní veterinární správy ČR, Agrární komory ČR a Potravinářské komory ČR.

Přívlastek regionální se v případě oceněných potravin zúročí hned několikrát.

Především se jedná o produkt vyrobený v konkrétním regionu, což je základní podmínkou. Zároveň i podíl místních surovin je stanoven nejméně na 70 procent, hlavní surovina přitom musí být stoprocentně tuzemského původu. Výrobky tím mají pevnou vazbu k regionu, například se může jednat o krajové speciality. Gratulujeme!

Veronika Bachová

Kutnohorsko inspiruje

V krásných teplých dnech měsíce června jsme se zúčastnili exkurze „Kutnohorsko inspiruje“, na kterou jsme byli pozváni Celostátní sítí pro venkov ve spolupráci s Místní akční skupinou Svatojiřský les. Na území Místní akční skupiny Lípa pro venkov jsme se seznámili s úspěšně zrealizovanými projekty Programu rozvoje venkova a dalšími dotačními možnostmi v rozvoji venkovského prostoru. Program rozvoje venkova je dotační projekt financovaný EU a zaměřuje se především na zvýšení kon-

kurenceschopnosti zemědělských, lesnických a potravinářských podniků venkovských oblastí. Také naše město bylo z tohoto programu jednou podpořeno. Za všechny budu jmenovat realizaci parku v Panské zahradě.

Během dvou dnů jsme navštívili osm podpořených projektů, kde cílem byla především výměna zkušeností a informací o aktivitách zaměřených na rozvoj regionu s přihlédnutím ke specifickým Středočeského kraje.

Osobně mě nejvíc zaujala Farma Cihlář v Mílošovicích se svým rodinným pojetím

firmy, která se především zabývá zpracováním mléka a mléčných výrobků, a projekt Dítě a kůň, sdružení pro hipoterapii, z. s., v Miskovicích u Kutné Hory, jejímž posláním je uvést v život myšlenku kvalitní hipoterapie pro handicapované děti a jezdeckého sportu pro děti zdravé.

Nebyl to ztracený čas. Nejen že jsme viděli projekty, které mají opravdu smysl, ale přesvědčili jsme se, že i v dnešní době doputují finance podpořené dotací do potřebných programů.

Veronika Bachová

Oprava harmonia firmy Alois Hugo Lhota

Oprava tohoto nástroje proběhla na počátku roku 2017 v dílně restaurátora Ing. Martina Poláčka v Praze. Nástroj pochází z renomované dílny zabývající se výrobou harmonií a pian, kterou provozoval Alois Hugo Lhota v Hradci Králové. Nástroje této značky byly robustní, výborně vypracované a pečlivě provedené, jak co se týče vnější úpravy a materiálů, tak i po stránce mechanické a zvukové. Modely harmonií byly vyráběny od malých jednoherních až po obrovské dvoumanuálové nástroje s pedálovou klaviaturou.

Restaurované harmonium patří do skupiny velkých, poměrně unikátních, dnes již zřídka se vyskytujících nástrojů. Je to jednomanuálový (jedna klaviatura pro ruce), tlakový dvouherní (dvě řady jazýčků) nástroj s pedálem (klaviatura pro nohy) osazeným samostatnou šestnáctistopovou jazykovou řadou. Harmonium má bohatou uměleckou řezbářskou výzdobu, což ještě zvyšuje jeho hodnotu.

Při hře pouze na manuál získává hráč vzduch hráč šlapáním šlapadel spojených s čerpacími měchy. Pokud využije mož-

nosti hrát s vysunovací pedálovou klaviaturou, hráč vzduch musí dodávat pomocník prostřednictvím pumpovací páky, která je v nástroji po vyklopení k dispozici.

Harmonium bylo ve velmi zuboženém stavu, asi od doby vzniku nečištěno, poškozeno ve většině dílů (měchy, mechanika, klaviatury, vzdušnice, skříň, atd.), veškeré plsti byly zničeny od molů. I když nebyl zaznamenán výskyt červotoče, byla provedena preventivní konzervace.

V nástroji byla nalezena zapadlá ozdobná plaketa ze souboru odlitků medailí z výstav, kde nástroje značky „Lhota“ získaly ocenění – (např. jubilejní výstava z roku 1888 či medaile s bustou císaře Františka Josefa I.). Plaketa byla po zrestaurování opět upevněna na své původní místo na víku nástroje. Druhá, zrcadlově umístěná, se bohužel nedochovala. Při opravě kla-

viatury byl také nalezen nápis napsaný zřejmě pracovníkem pracujícím na klaviaturách „V. Landa 1894“, což jasně datuje dobu vzniku tohoto nástroje.

Toto krásné historické harmonium je nyní ve výborném stavu a má, díky mnoha rejstříkům, schopnost slabé i silné hry, možnost chvějivého zvuku pomocí rejstříku Vox humana, při zapnutí všech rejstříků a Forte a za použití pedálové klaviatury lze docílit maximální mohutný zvukový účinek.

Martin Poláček

Přijďte na výstavy do Muzea klasického knihařství

**VÝSTAVA „SLABIKÁŘE Z CELÉHO SVĚTA – ZE SBÍRKY PROF. JOSEFA KUBÁLKA“
(9. ČERVNA – 31. ČERVENCE)**

Výstava vznikla ve spolupráci s Památníkem národního písemnictví a za podpory obce Dymokury a města Rožďalovice.

Slabikáře, jež profesor Josef Kubálek během svého dlouhého života (1876–1968) nasbíral, sám vystavoval naposledy v roce 1934 v Městské knihovně v Praze.

Jeho sbírka je pravděpodobně největší na světě, čítá celkem přes 2000 kusů a nyní je uložena v Památníku národního písemnictví. Malá část z ní, sotva 100 slabikářů, byla na krátkou dobu ochotně zapůjčena do Rožďalovic. Uvidíte tu ty nejzajímavější exempláře – třeba i ze začátku 18. století nebo z exotických zemí – co se asi píše ve slabikáři japonském či vytištěném v Alexandrii? Ty české z přelomu 19. a 20. století ilustroval Mikoláš Aleš. Hezké jsou slabikáře sestavené Josefem Kubálkem – aby četba žáky zaujala, používal krátké vtipné příběhy.

Mezi prof. Kubálkem a Muzeem klasického knihařství existuje propojení.

Josef Kubálek, významný český pedagog, se narodil nedaleko Rožďalovic – ve Svídnicí. Znal se s Jendou Rajmanem, uměleckým knihařem, jehož dílnu a práce muzeum uchovává. I když Kubálek žil v Praze a v důchodu pak ve Všenorech, rád se do rodného kraje vracel, nebo na něj alespoň vzpomínal. O tom svědčí vystavený dopis, který napsal Jendovi Rajmanovi v roce 1957, tedy již po své osmdesátce. Začíná takto:

„Když se ve vzpomínkách vracím do rodného kraje, vždy se mi ve vzpomínkách objeví silueta Rožďalovic, jak jsem na ně patřival cestou na milý můj Komárov. A zvlášť krásný pohled na Rožďalovice byl s kopce nad Komárovem, ať ráno, kdy byly prozářeny sluncem, nebo zase v podvečer, kdy jsem se vracel domů a vyčkával, až se při klekání rozhlaholí zvony daleko široko: byly to několikere zvony kostelní a znal jsem je podle zvuku a potom zvonky z vesnic a nikdy jsem neodešel, dokud tato vlebná symfonie nedozněla...“

V pátek 9. června proběhla v Muzeu klasického knihařství v Rožďalovicích slavnostní vernisáž výstavy.

O hezké úvodní slovo se postarala paní Ludmila Kubálková, starostka Dymokur. Pan Vladislav Veselý, učitel na škole ve Všenorech, která nese Kubálkovo jméno, se jeho životem zabývá. Prarodiče pana Veselého totiž pocházeli ze Svídnice. A tak při vernisáži mohl povědět i několik zajímavostí, které profesora Kubálka charakterizovaly. Prý ani za to nejlepší vysvědčení nedostaly vnučky velkou pochvalu, to byla jejich povinnost, neboť „to přece měly v genech“. A pokud pan profesor nenášel v tisku kladnou recenzi na svou uveřejněnou práci, napsal si ji sám – pod pseudonymem. To však nijak nesnižuje jeho zásluhy v českém školství. Věnoval se především problematice vyučování v prvním školním roce, kde byl průkopníkem pokrokových metod. Ve svém domě ve Všenorech měl jednu celou místnost pro uložení sesbíraných slabikářů, nebyl to však jen pouhý koníček, on je studoval a využíval ve své pedagogické práci. Profesor Kubálek měl prý fenomenální paměť – rodnou Svídnicí dokázal popsat dům po domě, kde kdo bydlel a jeho životní peripetie. V dopise

Momentka z vernisáže výstavy Slabikáře z celého světa

Jendovi Rajmanovi jmenuje i řadu rožďalovických obyvatel, které znal.

Vernisáž zakončilo divadelní představení spolku Budil, provedené na terase muzea. „Živé obrazy Svídnice“ převedly do dramatické podoby místní kroniku – včetně vzpomínek profesora Kubálka. Spolek pod vedením své zakladatelky Venduly Burger a pod takovkou Hanky Strejčkové předvedl hravé představení, při němž jsme se všichni vcítili do role svídnických obyvatel.

VÝSTAVA „MEZI VAZY“ – SOUTĚŽNÍ PRÁCE STUDENTŮ KNIŽNÍ VAZBY (5. SRPNA – 30. ŘÍJNA)

Výstavu připravil ateliér restaurování a konzervace papíru, knižní vazby a dokumentů Fakulty restaurování Univerzity Pardubice. Partnery soutěže jsou Centrum pro restaurování a památkovou péči a litomyšlská tiskárna H.R.G.

Ateliér restaurování a konzervace papíru, knižní vazby a dokumentů letos na jaře vyhlásil již třetí ročník knihvazačské soutěže pro studenty oborů restaurování papíru, uměleckořemeslných děl z papíru a knihy. Mohli se jí zúčastnit studenti z celé republiky i ze Slovenska.

Cílem soutěže je umožnit studentům restaurátorských oborů realizovat jejich vlastní umělecké ambice na poli knižní vazby. Na rozdíl od restaurování, kdy jsou nuceni respektovat historickou a materiálovou integritu jim svěřeného díla, mají při soutěži možnost uplatnit svůj výtvarný cit a zpracovat knižní vazbu volně podle svých představ. Letos vázali knihu malíře Michala Singera a básníka J. H. Krchovského. Předsedou odborné komise byl mistr knihařského řemesla Jiří Fogl, tvůrce makety Ďáblovy bible, loni vystavené zde v muzeu. Do soutěže bylo předloženo 13 prací. Nejlepší výtvarné zpracování knižní vazby odvedla Marianna Gluščíková, v řemeslném zpracování zvítězila Annamária Juhásová.

Vyhlášení vítězů a předání cen se konalo na vernisáži výstavy všech soutěžních vazeb. Proběhla 25. května v Litomyšli v Muzeu restaurování a historických technologií v Červené věži, kde je doposud výstava k vidění. Jsou tu vystaveny i nejlepší práce z dřívějších ročníků.

MEZI VAZY

III. ROČNÍK LITOMYŠLSKÉ KNIHVAZAČSKÉ SOUTĚŽE

V LITOMYŠLI
V MUZEU RESTAUROVÁNÍ A HISTORICKÝCH TECHNOLOGIÍ V ČERVENÉ VĚŽI
OD 26.5. DO 30.7.2017

V MUZEU KLASICKÉHO KNIHAŘSTVÍ V ROŽĎALOVICÍCH
OD 5.8. DO 30.10.2017

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ VÝSTAVY V PÁTEK 4.8.2017 V 16 HODIN

Logos: U (Univerzita Pardubice), Centrum pro restaurování a památkovou péči, HRG

Výstava „Mezi vazby“ bude začátkem srpna přesunuta do Muzea klasického knihařství v Rožďalovicích. Slavnostní zahájení tu proběhne v pátek 4. srpna od 16 hodin.

VÝSTAVA „KNIHA JAKO BLAHOPŘÁNÍ“ (15. LISTOPADU 2017 – 31. LEDNA 2018)

Vánoční výstava z vlastních fondů muzea.

V archivu muzea je uložena řada drobných tisků, které si Jenda Rajman nebo jeho přátelé vyměňovali jako blahopřání k různým příležitostem, většinou právě k Novému roku. Jedná se o malé knížečky v rozsahu třeba jen jedné básně, jejich vazba je někdy uměleckým dílem. Jsou zajímavé příležitosti, pro kterou byly vydány, nebo jejich vydavatelem či příjemcem – často známými z české kultury minulého sto-

letí. Mnohdy se v nich objevují věnování a podpisy těchto osobností. Tato forma blahopřání, používaná právě spíše v minulém století, by neměla být zapomenuta a může být stále inspirací.

TVOŘIVÉ DÍLNY

Muzeum pořádá tvořivé dílny knižní vazby – od jednoduchého svázání zápisníčku po složitější vazbu knihy do tvrdých desek. Pro vyhlášené termíny sledujte naše webové stránky rajman.cz nebo náš facebook. Lze si též dohodnout vlastní termín.

Koncem srpna budeme pořádat workshop malování na vodní hladině – turecká technika ebru pod vedením paní Šárky Duran z Mladé Boleslavi.

Eugenie Hančarová

Závěrečné slovo současného ředitele ZŠ a MŠ G. A. Lindnera Rožďalovice

Vážené čtenářky a vážení čtenáři Rožďalovicka, blíží se konec června, a proto lze tvrdit, že už to téměř máme za sebou. Tím myslím úkoly školního roku 2016/2017. Ale nejen to, protože se k vám obracím jako ředitel rožďalovické školy naposledy.

Z jednoho úhlu pohledu byl tento školní rok velmi náročný, z druhého úhlu pohledu obohacující, z dalšího uvolňující a pak třeba ještě překvapivý nebo zlomový anebo...

V článcích, které budou následovat za mým slovem (tedy pokud redakční rada nezmění zavedenou posloupnost), se dočtete o v posledním čtvrtletí tohoto školního roku školou realizovaných akcích a o úspěších, kterých jsme dosáhli. Proto se o tom zmiňovat nebudu. Jen konstatuji, že i přes všechno to dění kolem můžeme být se svojí prací spokojeni.

Mnozí lidé se zabývali otázkou, kolik lidí se ve škole vystříдалo, a tvrdili, že změn v personálním obsazení bylo příliš. Hodnocení nechám na každém z vás, a pokud se tím opravdu hodláte zabývat, dovoluji si vám nabídnout přehled zaměstnanců školy, se kterými jsem měl příležitost více či méně spolupracovat. Jejich pořadí je většinou zaznamenáno chronologicky vzestupně, tedy na začátku jsou uváděni ti, kteří při mém příchodu do školy na dané pozici pracovali, a následují ti, kteří postupně do školy přicházeli a mnozí také ze školy odcházeli. A ještě je třeba dodat, že zejména ve skupině vychovatelů a asistentů jsou uvedeni pouze ti, kteří v danou chvíli neměli ve škole jiný pracovní úvazek, protože by výčet byl mnohem obsáhlejší.

Na pozici školníka nebo topiče v základní škole pracovalo sedm zaměstnanců, kterými byli pánové Karel Meloun, Josef Římal, Jiří Dufek, Jiří Dufek ml., Josef Verner a Karel Košvanec. Na stejné pozici v mateřské škole to byl jediný zaměstnanec, kterým byla paní Hana Nechánská.

Na pozici uklízečky v základní nebo mateřské škole pracovalo celkem 23 žen, kterými jsou paní Magdaléna Krejčíková, Milena Macáková, Hana Nechánská, Soňa Malá, Martina Ne-

jedlá, Magda Macáková, Marie Novotná, Miroslava Hrubá, Monika Veselá, Marie Benešová, Lenka Kloučková, Iva Klimešová, Radka Burdová, Marie Kelymanová, Irena Vízková, Andrea Hečsková, Eva Zumrová, Anna Truchlá (Filingerová), Šárka Kutinová, Hana Radová, Nikola Vítková, Kateřina Marináková a Helena Sadílková.

V administrativě na pozici účetní pracovaly tři ženy, kterými jsou paní Eliška Nováková, Jana Horáková a Eva Janečková. Z paní Elišky Novákové se nakonec stala hospodárka školy, která dohlížela na celý provozní úsek včetně školní jídelny.

Vedoucí školní jídelny byly tři, a to paní Irena Veselá, Hana Kubínová a Radka Burdová. Pozici kuchařky ve školní jídelně mateřské školy nebo základní školy zastávalo šest žen, kterými jsou paní Eva Štrobachová, Blanka Malá, Eva Drobečková, Petra Vítová, Kateřina Tumová a Jana Malá. Na pozici pracovnice obchodního provozu pracovalo šest žen, kterými byly paní Marta Procházková, Jana Valešová, Petra Vítová, Eva Kolářová, Marie Vaňková a Jaroslava Mráčková.

Na pozici vychovatelů školní družiny nebo školního klubu pracovalo 12 zaměstnanců, kterými byli tyto paní a jeden pán: Nina Dyčenkova, Ilona Sedláčková, Jana Jansová, Jiřina Kloučková, Romana Sedláčková, Irena Švábenská, Renata Kubálková, Jiří Nechánský, Václava Pletková, Marie Lanczová, Iveta Vacková a Vendula Burger.

Na pozici asistenta pedagoga nebo školního asistenta pracovaly čtyři ženy, kterými byly paní Petra Simůnková, Romana Sedláčková, Ivana Černochová a Lada Mniazgová.

Na pozici vedoucí učitelky mateřské školy pracovaly dvě ženy, a to Marcela Kořínková a Radka Hofmanová.

Na pozici učitele mateřské školy pracovalo 10 zaměstnanců, kterými byli tyto paní a jeden pán: Lenka Pěčková, Eva Koseková, Zdena Sládková, Věra Severová, Petra Ballatá, Radka Hofmanová, Iveta Vacková, Eva Vlasatá, Marcela Kořínková a Lukáš Vaníček.

Rodilými mluvčími byli dva zaměstnanci, a to paní Margaret Kelley a pan Jorge Alejandro Barello.

Na pozici školního psychologa pracoval jediný zaměstnanec, kterým byl pan Jan Čapek.

Na pozici zástupce ředitele školy to bylo osm zaměstnanců, jmenovitě paní a pánové Martin Khun, Jana Pavlová, Jana Hladíková, Josef Král, Vlasta Karásková, Jaromír Sláma, Yveta Šmejkalová a Markéta Drobečková.

Nejrozsáhlejší skupinou je skupina učitelů základní školy. Došel jsem ke konečnému číslu 71. Patří sem paní a pánové: Hana Fadrhonicová, Miloslava Horáková, Jana Pavlová, Jana Dědinová, Jaroslava Sedláčková, Markéta Drobečková, Eva Hroudová, Josef Hrouda, Vendula Mezerová, Milena Zahrádková, Jana Kutílková, Vladimír Lacina, Jana Kuncířová, Jana Renčová, Věra Sedláčková, Václava Vinecká, Karol Baránek, Nina Dyčenkova, Bohumila Hlavatá, Ilona Sedláčková, Alena Smlsalová, Václava Pletková, Drahoмира Říhová, Petra Simůnková, Pavel Novotný, Blanka Hejdová, Hana Kuhnová, Marcela Sasková, Miloslava Horáková, Miroslava Janíčková, Marie Lanczová, Irena Fišerová, Jan Kubín, Alena Bondarczuková, Aleš Valenta, Simona Vrcková, Milan Žák, Kamila Sklenářová, Petra Ballatá, Lenka Kotlářová, Josef Král, Lucie Kubínová, Aleš Misař, Karolína Sitná, Jan Froněk, Jaroslav Hájek, Eva Chaloupská, Jiří Rejsek, Iveta Vacková, Dana Kopecká, Roman Kotlář ml., Jana Čer-

venková, Naděžda Hrnčířová, Josef Nešněra, Martina Lamprechtová (Zacharníková), Jana Heryánová-Rykllová, Stanislava Kosinová, Stanislava Košková, Dana Rolflová, Vladěna Drbohlová, Jana Follerová, Tereza Kořánová, Rostislav Kotrč, Veronika Svobodová (Krombholz), Andrej Lamprecht, Jan Molinger, Iveta Vališková, Iveta Krejčí, Michaela Končelová, Mária Kramešová a Petra Francová. Pokud jste v uvedeném výčtu zaznamenali jména Lenka Kotlářová a Roman Kotlář ml., potvrzují skutečnost, že se jedná o obě děti, které s mojí manželkou Lenkou máme.

Děkuji všem mým spolupracovníkům. Děkuji všem, kteří mě podporovali, dodávali energii a utvrzovali v tom, že postupujeme kupředu a jdeme správným směrem. Děkuji všem, kteří mi byli oponenty a odkrývali a upozorňovali na nejruznější slabiny

a nedostatky. A děkuji také všem těm, kteří byli nečitelní a udržovali moji pozornost v bdělém stavu, abych byl připraven na cokoli neočekávaného.

Omlouvám se všem, kterým jsem svým jednáním v pozici ředitele školy způsobil nějaké nepříjemnosti. Věřte, že jsem jednal v zájmu školy, a ne v zájmu vlastním.

Má sedmnáctiletá ředitelská mise ve zdejší škole je před svým závěrem. Zřejmě by bylo vhodné bilancovat a pochubit se dosaženými úspěchy. Nejsem politik, a proto nepocituji potřebu se něčím chlubit. Pouze konstatuji, že jsem usilovně pracoval a sloužil této škole. Vzpomínám na chvíle, kdy se mě lidé ptali, co tak dlouho ve škole dělám, když tam jsem od rána do večera a že víkendy nejsou výjimkou. Odpověď byla jednoduchá, pracoval jsem v zájmu školy. Přesto nezbyvá než přiznat, že jsem udělal mnoho chyb a že vnímám, že

dnes bych některé kauzy řešil jinak. Ale události probíhají v daném čase a po boji bývá mnohý generálem.

Těžko se mi s rožďalovickou školou loučí, ale odcházím se zdviženou hlavou a pocitem, že se každému můžu podívat do očí, aniž bych se musel za něco stydět. Odcházím v dobrém a neskromně si přeji, abyste na moji „rožďalovickou stopu“ v dobrém vzpomínali.

Škole do příštího školního roku i mnoha dalších školních let přeji toho nejlepšího ředitele, který zvládne vytvářet optimální podmínky pro fungování školy v Rožďalovicích a pracovat v zájmu místní komunity.

*To jsem pro vás zaznamenal já,
Roman Kotlář, odstupující
a (do těchto dnů) historicky nejdelší
období pracující ředitel školy*

Další úspěch našich žáků

Tentokrát v oblasti výtvarné výchovy si připsala Miša Želichovská ze 7. ročníku, a to v soutěži „Požární ochrana očima dětí“. Tuto soutěž již 43. rokem vyhláší Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska. Miša v okresním kole, ve své věkové kategorii, zvítězila a postoupila tak do kola krajského, kde skončila na druhém místě. Z jejího úspěchu máme všichni velkou radost a věříme, že na něj naváží i další žáci naší školy.

Květinový den

Dne 10. května proběhl Květinový den, který každoročně pořádá Liga proti rakovině. Symbolem 21. ročníku byl již tradičně měsíček lékařský, tentokrát s modrou stužkou. V našem městě jste si kytičku mohli koupit prostřednictvím žáků ze žákovského parlamentu naší školy, kterým se podařilo vybrat 3450 Kč a prodali celkem 150 kvítků. Výtěžek z prodeje bude věnován na nádorová onemocnění hlavy a krku (nádory ORL). Děkuje všem, kteří přispěli!

Mgr. Martina Lamprechtová

Jazykový pobyt v Anglii

Díky finanční podpoře města se nám naskytla úžasná příležitost – studijní pobyt v Anglii. Tento jazykový pobyt všem z nás přinesl hodně. Seznámili jsme se s anglickou kulturou, pokrmy a zvyky. Zjistili jsme, že i když nás od nich oděluje taková dálka, jsme stejní.

Na tomto zájezdu nás nejvíce ohromily památky, které jsou známé po celém světě. Je úžasné vidět Tower Bridge na fotkách nebo filmech, ale ještě větší zážitek je stát přímo před ním a procházet se po té nádherné obrovské stavbě.

Někteří z nás měli obavy z toho, že se nedomluví a nedokáží se na cokoli zeptat. Realita byla úplně jiná. Rodiny se snažily na nás mluvit pomalu a srozumitelně a my rozuměli téměř všemu. Všichni s námi měli trpělivost, byli ochotní a velice hodní. Všem žákům se zájezd velice líbil a byli z něj nadšení. Byli bychom moc rádi, kdyby se tato šance naskytla i dalším žákům, aby se také přiučili novým věcem. Tímto bychom chtěli moc poděkovat našim pedagogům za skvělý program a našemu krásnému městu za tuto skvělou šanci, protože se to neděje každý den.

*Tomáš Skurka, Kateřina Senobrábková,
Karolína Víchová*

Celkově jsme v Londýně strávili dohromady dva dny, je to město plné příjemných lidí, což je přesně to, co mám na Anglii nejradši. Úplně obyčejní lidé, které na ulici potkáváme, se na nás široce usmívají a obecně jsou podle mě daleko milejší než lidi z Čech.

Worthing, město, ve kterém jsme byli ubytovaní a ve kterém jsme také chodili do školy, se mi ale líbilo daleko více. Protože jsem v něm pocítovala tu pravou vůni Velké Británie. Typické domy, které vidáváme ve filmech. V podstatě krása Worthingu zakrývala cigarety na ulicích a mnoho špatných řidičů na silnicích.

Škola ve Worthingu byla jedním slovem perfektní. Velké množství zajímavých a velmi inspirativních lidí. Richard, náš učitel, svými myšlenkami podle mě motivoval nejednoho žáka k většímu zá-

jmu o umění, sport, politiku a samozřejmě také o angličtinu.

Pokud bych měla sdělit nějaký svůj největší zážitek, rozhodně bych chtěla promluvit o návštěvě lodi v Portsmouthu, konečně jsem poznala výhodu své výšky. Loď měla totiž velmi nízké stropy a vysocí spolužáci museli celou dobu chodit ohnuti.

Ráda ale také vzpomínám na procházky po plážích, na překrásné zahrady hradu Arundel anebo také na molo v Brightonu.

V závěru bych chtěla poděkovat škole za tuto příležitost, kterou nám umožnila, i městu za to, že přispělo obrovskou částkou peněz na to, aby-
chom vůbec mohli odjet.

Nicol Zimová

Desetiboj – Odznak všestrannosti olympijských vítězů

Každý čtvrtek se pravidelně schází kolem deseti chlapců a děvčat, kteří mají rádi sport a chtějí se věnovat všestranným pohybovým aktivitám. S tím jsou spojené i možnosti, kde jejich sportovní talent a pravidelný trénink uplatnit – závody Odznaku všestrannosti olympijských vítězů (OVOV).

Z okresního kola závodu OVOV, které se uskutečnilo v Českém Brodě, nakonec postoupila čtveřice pátáků: Miloslav Mráček, Jakub Čapek, Tereza Hojsáková a Eliška Burdová (viz foto), kteří vybojovali první příčky tabulek.

V krajském kole v Čáslavi jsme letos na první příčky bohužel nedosáhli,

ale holky dovezly krásné druhé (Tereza) a třetí (Eliška) místo, Jakub získal bramborovou medaili a Míla se umístil na 9. místě. Žáci s velkým poten-

ciálem se ve škole rozhodně najdou a věřím, že to můžou dotáhnout ještě hodně daleko.

Eliška Hojsáková

Výtvarný ateliér

Jedním ze zájmových útvarů, které na naší škole pracují, je Výtvarný ateliér. Děti, které mají rády výtvarnou výchovu, se již po dobu čtyř let mohou své oblíbené činnosti v kroužku věnovat.

V letošním školním roce zájem projevilo osm dětí z druhé a třetí třídy. Rozvíjíme kresbu, malbu, grafické techniky, tvořili jsme práce s rezervami nebo muchláz.

Společně s dětmi si pravidelná středeční odpoledne užíváme a do náplně schůzek zařazujeme i relaxaci v podobě her nebo cvičení s hudbou.

Na připojených fotografiích jsou zachyceny některé letošní práce dětí druhého a třetího ročníku – Veroniky Skurkové, Natálie Ottomanské, Barbory Novákové a Nely Procházkové.

Petra Simůnková

Poslední den školního roku se v obřadní síni města se základní škoulou slavnostně rozloučili devátáci (zleva): Tomáš Skurka, Tadeáš Novák, Jaroslav Rychtařík, Ondřej Kutmon, Tomáš Burda, Tomáš Taneček, Sára Hamplová, Jiří Provazník, David Kubín, Jiří Kudroň, Patrik Hospodka, Pavla Tuzarová, Anna Vízková, Andrea Vašková, Petr Pleskot, Anna Andrašíková, Kateřina Senobrábková a Adéla Pešavová. Zcela vpravo třídní učitelka Iveta Vacková

Žáci z první a čtvrté třídy se zúčastnili společně školy v přírodě v horské chatě Zvonice v Kořenově. Celý týden se nesl v duchu motto Lovci perel. Děti si vytvořily smíšené skupinky a učily se vzájemně spolupracovat, pomáhat si a vnímat potřeby druhých

Od 22. do 26. května se žáci druhé a třetí třídy zúčastnili školy v přírodě v Nové Vsi nad Nisou. Podnikli turistické vycházky k prameni řeky Nisy či k rozhlednám Nisanka a Černá Studnice. Nejnáročnější byl výstup na Ještěd, do programu byla zařazena i návštěva kozí farmy v Pěčíně. Tento celodenní výlet byl spojen s exkurzí do výroby perel a korálkové dílny

Pátá třída prožila školu v přírodě u Milčanského rybníka poblíž Máchova jezera. Při výletech do okolí žáci navštívili zříceninu bradu Vítkovec, vyhlídku Smrtku, Chudý hrádek a Dolanský vodopád

V týdnu od 29. května do 2. června pobývali žáci šestého ročníku v penzionu Na Slunci ve Starých Splavech. Kromě honby za pokladem absolvovali vyhlídkovou jízdu parníkem po Máchově jezeře a náročný výstup na hrad Bezděz

Devátáci strávili svou poslední školu v přírodě v rekreačním zařízení Ara v Malé Skále. V průběhu týdne sjížděli Jizeru na kánoích a na raftech, jezdili na koloběžkách, a sportovali. Všem se líbila prohlídka Pantheonu Vranov. Se školou v přírodě se rozloučili návštěvou Bozkovských dolomitových jeskyní a závěrečným táborákem

Osmá třída se na školu v přírodě vydala ke krásnému Máchovu jezeru do penzionu Skalka. Během svého pobytu se žáci stihli vykoupat v rybníku, navštívit hrad Bezděz a Památník Karla Hynka Máchy. Projeli se lodí a bráli spoustu společenských a sportovních her

Indiáni, ti se mají, celý den si jenom hrají aneb školka v přírodě v indiánském duchu

Vtýdnu od 15. do 19. května pobývali předškoláci z mateřské školy spolu s žáky první a čtvrté třídy na chatě Zvonice v Kořenově v Jizerských horách. Během ubytování se děti rozdělily do indiánských kmenů, jejichž názvy samy vymýšlely. A tak kromě „stanu“ náčelnic – Lenky Peckové, Radky Hofmanové a Anny Nohejlové bylo možno navštívit „Rozzuřené bizony“, „Rybany“, „Bystrá očka“, „Divoké indiánky“, „Zlaté drápy“, „Kančí zuby“ nebo „Rudé šípy“. První indiánská výprava na průzkum okolí sice skončila v pláštěnkách, ale za to byla odměněna večerní duhou.

Druhý den ráno už indiáni pozdravili sluníčko, vyrobili si amulet na krk, dostali své indiánské jméno a započali se stavbou týpí v lese. Nechyběla ani výroba luků. Odpoledne pak čekal indiány náročný úkol: zdolat výstup na rozhlednu Štěpánku. Všichni se ho zhostili skvěle. Každý zanechal na vrcholu svůj podpis.

Třetí den čekala na indiány ještě náročnější cesta, tj. celodenní výlet do Harrachova na Mumlavské vodopády. Střídali jsme chůzi s jízdou vlakem i autobusem. K řece Mumlavě nás dovedla Liščí stezka, na které si indiáni

vyzkoušeli být chvíli liškou a dozvěděli se, co je to liščí květ. Po vydatném spánku se další den indiáni vydali na cestu za pokladem, ke kterému je dovedla mapa. Radost z nalezeného pokladu byla veliká, větší však bylo vynaložené úsilí při dostavbě indiánského obydlí v lese. Indiáni si týpí dosyta užili a večer je čekal oheň s opékáním buřtů i indiánská stezka odvahy.

Poslední den se už všichni těšili na cestu domů. Řádně zmalovaní, trochu unavení a velmi spokojení pak skočili do náruče svých rodičů... „skáčou hejsa hopsasa, chytají se do lasa“.

*Radka Hofmanová, DiS.,
vedoucí učitelka MŠ Rožďalovice*

Velikonoce – vítání jara

Ve středu 5. dubna děti ze školky pozvaly své rodiče na oslavu Velikonoc. Slavnost se konala v sále na Radnici. Všem předcházelo vyprávění o tom, proč se Velikonoce slaví a jaké jsou zvyky a tradice. Také školku si děti vyzdobily. Naučily se koledy, jarní písničky, říkanky a tanečky. Přítomné přivítala milými slovy vedoucí učitelka Radka Hofmanová. První nastoupily na pódium Myšky s tanečky, potom své pásmo předvedly Berušky s paní učitelkou Marcelou Kořínkovou a Lukášem Vaníčkem. Závěr patřil třídě Sluníček. Zatančily, recitovaly a zazpívaly jarní písničky, potom zazněla společná koleda. Účinkovalo celkem 50 dětí a nadšený potlesk rodičů jim byl odměnou.

Eva Koseková

Rej čarodějnic v mateřské škole

Dne 28. dubna se ve školce uskutečnil rej čarodějnic. Pro nepříznivé počasí se akce konala v budově MŠ. Celkem se zúčastnilo 55 dětí a někteří rodiče. Cílem akce bylo přiblížit dětem tradice Filipjakubské noci.

Děti byly přivítány v hale, poté byly rozděleny do čtyř skupin, ve kterých absolvovaly připravené disciplíny. Jednalo se o prolézání pavučinou, lezení na žebříny s následným zazvoněním na zvoneček a sklouznutím po lavičce, hod čarodějnými zvířaty do kotle, čarodějný hokej s koštětem a kreslení pavouka úhlem na společný velký kartón.

Na závěr proběhla diskotéka a celá akce proběhla v radostné atmosféře.

Lukáš Vaníček

V týdnu od 5. do 9. června se MŠ zapojila do celonárodní akce 7. týden čtení dětem pod záštitou organizace Celé Česko čte dětem. Dětem předčítaly paní Vendula Burger, Svatava Krumpholcová a v knihovně Eliška Velechovská

V úterý 25. dubna proběhla v mateřské škole v Rožďalovicích akce Otevřená škola aneb Setkání učitelek mateřských škol na téma Vzdělávání dvouletých v prostředí MŠ

Exkurze do Starých Hradů s praktičankou Kateřinou Hůlkovou

V květnu proběhl zápis do MŠ, kapacita školky je od září naplněna

Rožďalovice v roce 1937

V roce 1937 se novým kronikářem stává pan Alois Bořek, pokladník Občanské záložny. Štafetu převzal po předchůdcích Josefu Havelkovi a Františku Havlíkovi, kteří zapisovali paměti našeho města v letech 1914–1936. Nový kronikář zachytil v prvním (a zároveň posledním) roce svého vedení kroniky mnoho zajímavých událostí. Dočítáme se o různých oslavách, stavebních úpravách, závodech Selské jízdy, rozmarech počasí atd. Některé ze zápisů Vám nyní představíme. Stěžejní záznam tohoto roku je však věnován úmrtí našeho prezidenta Osvoboditele – T. G. Masaryka.

POVODEŇ

Dne 20. února se rozlila následkem jarních dešťů Trnava po celých lukách a plující ledy se nakupily u nového mostu tak, že muselo zakročit hasičstvo, aby voda nepřetékala přes silnici. Po celou noc pracovala hasičská hlídka, která háky a sekerami rozbíjela ledy, aby potom mohly volně plouti v menších kusech pod mostem. Příčinou ucpání bylo, že pod mostem byly na podzim 1936 ponechány dřevěné piloty, kterých bylo použito při stavbě mostu, a tyto čněly vysoko pod mostem ze země a tím se průchod ucpal. Mezi hasiči pracoval též František Louda, cukrovarnický dělník, který se nachladil, onemocněl a od té doby stále chátral, až dne 7. května zemřel.

OSLAVY 87. NAROZENIN

T. G. MASARYKA

Dne 6. března na oslavu 87. narozenin prezidenta Osvoboditele T. G. Masaryka konal se průvod občanstva (letos bez hudby) ke Kálku, kde zapálena hraniče (vatra), přednesen proslov a zazpívány státní hymny. Ze spolků zúčastnil se korporativně hasičský sbor. Občanstva pro krajně nepříznivé počasí bylo velmi málo. Druhého dne pořádala zdejší náboženská obec Církve československé besídku v Husově sboru.

DÍLČÍ KANALIZACE

Na jaře byla provedena dílčí kanalizace v úseku od zámku k domu č. p. 16 Josefa Studničky. Generální plán kanalizace zdejší obce byl zhotoven Ing. V. Čechovským z Jičína ve třech spisech za Kč 15 000. Provedení uvedené dílčí kanalizace stálo Kč 35679,20. Subvence od ministerstva

sociální péče činila Kč 3 373. Vodopravní řízení se konalo dne 3. února a kolaudace dne 9. prosince letošního roku.

CHODNÍK V REKTORYSOVĚ ULICI

V létě byl zřízen v Rektorysově ulici po levé straně chodník z kostek vytrhaných z bývalého chodníku u cukrovaru s betonovými obrubníky. Šířka chodníku včetně obrubníku je 1,20 m. Práce dlaždičská zadána R. Novotnému z Nové Paky za Kč 1350 za 1 m² s dodáním písku. Celkový účet činil Kč 4873,20. Obrubníky zhotovili zdejší stavitelé V. Šimáček a Vonka každý polovinou za Kč 17 za 1 m. Celkový účet činil Kč 3682,20. Ze zbylého kamene byl vydlážděn chodníček u Hasičského domova. Úprava dlažby a schodů ke katolickému kostelu, u Hasičského domova a obecní váhy stála Kč 3000,10 a všechny tyto práce byly provedeny též R. Novotným, mistrem dlaždičským, z Nové Paky.

ÚPRAVA CHODNÍKŮ KU DRÁZE

V letošním roce byl upraven chodník od cukrovaru k nymburské váze, jelikož se na něm v dešti tvořily kaluže a tato důležitá spojka s nádražím stávala se špatně schůdnou. Původně se rozmýšlelo na prodloužení betonového chodníku, ale potom se městská rada usnesla starý chodník vyspravit a zvýšit. Na tuto úpravu se spotřebovalo dva vagony čedičové droliny, jeden vagon čedičového písku a dvě nákladní auta labského písku.

KOLAUDACE MOSTŮ

2. června se konala kolaudace nových mostů postavených v souvislosti s regulací Trnavy. Komise se zúčastnili zástupci obce, Okresu jičínského, Úřadu zemského a Ing. Moravec z Prahy, který stavbu prováděl.

MALÍŘSKÁ PRÁZDNINOVÁ ŠKOLA

O prázdninách trávilo v našem městě několik týdnů asi 7 žáků z malířské školy prof. Jaroslava Kutmana, rodáka doubavanského, autora krásných obrazů ve zdejší Občanské a Okresní záložně. Bydli v soukromí a učebnu měli v měšťanské škole. Za příznivého počasí malovali v okolí Rožďalovic, kde se naskytá mnoho pěkných motivů a pohledy na kostel a zámek našeho městečka.

OPRAVA SOCH PŘED ZÁMKEM

Pěčí Okrašlovacího spolku byly v srpnu opraveny kamenné sochy sv. Jana Nepomuckého a sv. Václava před zámkem. Tyto sochy nechal postavěti bývalý držitel Rožďalovic Václav Josef hrabě z Valdštejna v roce 1717 od slavného tehdy sochaře Brokoffa. Práce byla svěřena sochaři Krausovi z Kopidlna za Kč 2320, které k tomu účelu věnovala místní Občanská záložna. Oprava spočívala v tom, že sochy byly očištěny od mechu, obloženy pilinami namočenými louhem k odstranění barvy, očištěna barva, vyspraveny spáry a nastaveny ulomené rohy. U obou soch byly postaveny nové schody a sloupky se zábradlím.

PŘISTÁNÍ VĚTRONĚ

V úterý dne 31. srpna startoval známý plachtař Rodovský na kbelském letišti na větroni „Jánošík“, konstrukce Vahala–Pleško a překonal dosavadní rekord, dosáhnuv výšky asi 2500 m. Větroň byl vyroben v dílnách Masarykovy letecké ligy ve Vysokém Mýtě a má novou konstrukci u nás nepoužívanou. Větroň byl ve vleku vypjat nad Brandýsem nad Labem a po jeden a půlhodinovém letu na trati 40 km dlouhé přistál u nás na poli mezi obcí Zámostí a nádražím. Pilot odebral se ihned na pilu Františka Mlejneckého v Zámostí, odkud se spojil telefonicky s letištěm ve Kbelích, aby podal o sobě zprávu. Zanedlouho se objevilo od Prahy letící letadlo, které přistálo rovněž na poli, vzalo větroň do vleku a za účasti mnoha diváků, kteří se zatím seběhli, odletělo zpět na kbelské letiště.

ÚMRTÍ PREZIDENTA OSVOBODITELE

V noci ze středy na čtvrtek z 1. na 2. září byl prezident Osvoboditel stížen náhlou nevolností, která však po několika hodinách ustoupila a ve zdravotnímu stavu páně prezidentově nastalo přechodné zlepšení. V sobotu za deset dní od kritického okamžiku nastává nové zhoršení, které pan prezident nepřestál. Dne 14. září (úterý) ve 3 hodiny 27 minut ráno ustal dech a dvě minuty poté dotlouklo srdce, to veliké srdce, které přes 87 let nebojácně bilo v prsou našeho prvního prezidenta, Prezidenta – Osvoboditele Tomáše Garrigua Masaryka.

Prvou zprávou jak o onemocnění, tak i o úmrtí pana prezidenta přinesl do na-

šeho města Československý rozhlas, z jehož pořadů lze vycítiti vážnost doby. Přesto že jsme tušili neodvratný konec podle stále smutnějších zpráv ošetřujících lékařů, nelze dobře vylíčiti hluboký smutek, který padl na každého, kdo v ono mlhavé úterní ráno čekal na budíček a z amplionu po biblické znělce zazněla znělka smuteční ze Sukovy hudby ke slovenské Zeyerově pohádce Radúz a Mahulena. Již z toho jsme vycítili smutnou zvěst, která vzápětí následovala. Na znamení smutku byly na mnohých domech vyvěšeny černé prapory a jinde vlajky spuštěné na půl žerdi. V následujících dnech byly konány zdejší obcí a místními spolky smuteční schůze. Do Prahy se vypravilo mnoho našich občanů, aby se poklonili na Hradě památce zvěčnělého prezidenta Osvoboditele a čestného občana našeho města a mnoho lidí se zúčastnilo též i pohřbu, který se konal z Prahy do Lán dne 21. září. Celý průběh pohřbu jsme též poslouchali z rozhlasu. Odbyla se nejsmutnější událost, jaká potkala naši republiku za jejího devatenáctiletého trvání. Svůj vzdejší život dokonala největší muž našich novodobých dějin, muž, před nímž nejen my, občané Československé republiky, ale i celá kulturní Evropa a celý ostatní svět se sklání v hluboké úctě.

VÁNOČNÍ NADÍLKY

Před vánočními svátky byly chudé děti rožďalovické letos zvláště hojně podělovány vánočními dárky z několika stran, a proto odbočka Československého červeného kříže od obvyklé ošacovací akce upustila. Na nadílku chudým dětem obce rožďalovické věnovala Občanská záložna poukazy ve výši Kč 1000. Poukazy byly rozděleny obecním úřadem těm nejpotřebnějším dětem, kterým bylo umožněno tak opatřit si nějaké teplé šatstvo a prádlo. Od Okresního úřadu v Jičíně došlo 10 poukazů a Kč 10 pro děti nezaměstnaných a omezeně pracujících živitelů rodin, které obecní úřad rozdělil též těm nejpotřebnějším. Rodiny se šesti a více dětmi byly od Bati podělovány před Vánocemi obuví. Vzhledem k tomu, že tato akce nebyla tak známá, přihlásila se v našem městě o tuto podporu toliko jedna rodina, která ji obdržela. Cukrovar věnoval Odborové jednotě republikánských zaměstnanců v Rožďalovicích nadílku Kč 2500, při které bylo poděleno 96 dětí obuví. Odborová jednotu stavebních dělníků v cukrovaru věnovala na nadílku dětem svých členů Kč 255 a Odborová jednotu cukrovarských dělníků Kč 183. Od okresní péče o mládež v Libáni obdrželo 39 chudých dětí rožďalovických poukázky po Kč 30 na různé předměty k ošacení.

CHUDINSKÉ PODPORY

Chudým starým lidem našeho města je vyplácena chudinská podpora, obvykle Kč 10 na osobu a měsíc. O žádostech rozhoduje městská rada a výplata se děje z chudinského účtu (chudé kasy), který se doplňuje výtěžkem z poplatků za prodloužení policejních hodin, z pokut za drobné přestupky a jiné. Co se nedostane, zaplatí město ze svých prostředků. Podpora se vyplácí každý poslední pátek v měsíci.

ZDRAVOTNÍ STAV OBYVATELSTVA

Počátkem roku vyskytl se jeden případ spály, v létě hromadný černý kašel u dětí, na podzim pět případů břišního (střevního) tyfu. Zdrojem nákazy byla studna na poště infikovaná nedostatečnou blízkou kanalizací. Studna byla ihned zapečetěna a zjednána náprava. V listopadu se vyskytly čtyři případy záškrtu. Z nemocných nikdo nezemřel.

Ze zemřelých osob v letošním roce připadá 5 případů na tuberkulosu plic, 9 případů na rakovinu různých orgánů. Ostatní úmrtí jsou normální a valná jejich část v nemocnici milosrdných sester.

Připravila Marcela Ešnerová

Zregulovaná Mdlína u Rožďalovic

O počátku biografu v Rožďalovicích

V roce 1922 byl u jednoty Sokol ustaven biografický odbor. V Libáni už biograf měla legionářská jednota přičiněním bratra Zámečnicka. Abychom zjistili, jaký bude o biograf zájem ze strany veřejnosti, domluvili jsme se s bratry z libáňského biografu a ti přivezli na nákladním automobilu promítací stroj, benzinový motor a dynamo (neměli jsme totiž dosud zavedenou elektriku). Zahájili filmem „Za svobodu národa“ a ještě promítli dva další filmy s velmi dobrým finančním úspěchem. Zažádali jsme o promítací koncesi a začali jsme se připravovat na provozování biografu v Rožďalovicích.

Starostou jednoty byl bratr Tuláček, povoláním hodinář. Předsedou bio odboru byl bratr Kořenský. Odbor měl být samostatný finančně a bez zásahů výboru jednoty. Byly podniknuty kroky k získání půjček od členů jednoty. Celkem bylo vypůjčeno asi 70 000 Kč, byly vydány krásné „Dlužní listy“ a zápůjčky byly zúročitelné.

Byl zakoupen benzinový motor a bratr Tůma prosadil koupi Štěpánkova rychloběžného motoru. Motor dodal bratr Tůma a dynamo bylo koupeno v Brně. Koupi zprostředkoval rožďalovický rodák bratr Borecký. Promítací přístroj „Emves“ jsme zakoupili s bratrem Tůmou na veletrhu v Praze od českého výrobce z Heřmanova Městce.

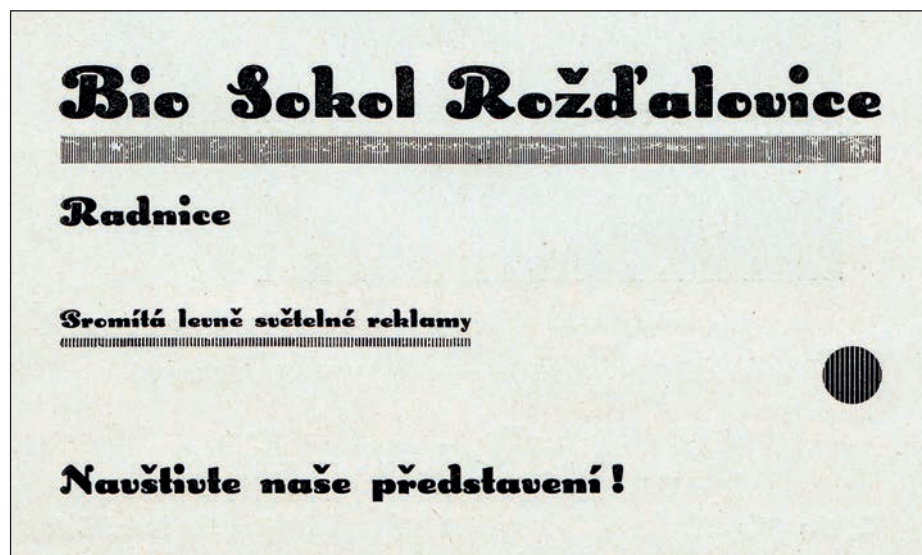
Prvním strojníkem byl elektrikář Kozel a potom bratr Novák. Dole u motoru byl bratr Piroutek. Sedadla do biografu jsme nechali zhotovit u místních truhlářů. Kabina pro promítací přístroj byla přistavěna na dvoře v Radnici a pod ní strojovna.

Obecní zastupitelstvo nám vyšlo vstříc a financovalo stavbu. Hlavní

zásluhu na tom měl obecní tajemník a jednatel Sokola Antonín Matoušů.

Od počátku byly velké potíže s motorem. Často se zastavil během promítání, a to nám nedělalo dobrou reklamu. Když brzy potom zařídili biograf i ve Křinci, kde měli Vonkovu elektriku, a tím i lepší podmínky k promítání, hodně návštěvníků z Křinecka nám odpadlo.

V roce 1932 jsme zaplatili všechny dluhy a šetřili jsme na novou zvukovou aparaturu. Úroky ze zápůjček většina věřitelů darovala ihned na stavební fond jednoty. Všechny funkce spojené s provozem biografu jsme vykonávali dobrovolně a bezplatně. Jen promítač bratr Novák dostával podle vyhlášky 15 Kč za promítnutí filmu, ale i on je daroval na stavební fond.

Benzin do motoru dodával materiálista bratr Mojžíš, který též obstarával filmy. Pokladníkem byl bratr Hájek „kapelníkem“ u gramofonu já. Biograf byl trnem v oku správci cukrovaru Honzákoví. Tvrdil, že biograf je výdělečný podnik Mojžíšův a Hájkův. Všechno to bylo proto, že v obecním zastupitelstvu měli zastoupení i sokolové a často hlasovali proti Honzákovým návrhům, v nichž většinou prosazoval zájmy cukrovaru.

V roce 1926 bratr Mojžíš byl již velkou agendou biografu unaven a na funkci rezignoval. Vedení biografu jsem převzal já a vedl ho potom 15 let.

Finančně jsme také přispívali jednotě při účasti cvičících na různých sletech a sokolských slavnostech.

Zpočátku jsme hráli asi 40 filmů ročně a později se tento počet snížil, protože nám konkurovaly jiné podniky v sále Radnice. V roce 1934 jsme vyměnili promítací aparaturu za novou zvukovou. Byla to investice za 35 000 Kč, ale byl daleko větší výběr filmů a zvedla se i návštěvnost.

*Podle zápisků dlouholetého člena
bio odboru Františka Boušky
zpracoval Rudolf Valeš*

OPRAVA CHYBNÉ CITACE

Při přípravě článku *Koupě rožďalovického zámku kongregací Milosrdných sester sv. Karla Boromejského* v minulém čísle Rožďalovicka byly použity zápisky slečny Marie Veselé. Protože šlo o jejich doslovnou citaci, bylo chybně uvedeno křestní jméno tehdejšího poslance a ministra Bohumíra Bradáče (chybně uvedeno Václav), rodáka z blížkých Židovic. Děkuji.

Velký čin malé církve

Stejnomenou knihu sešitového vydání o 48 stranách vydal Sbor starších pravoslavné církve „na památku pravoslavných mučedníků domácího odboje – biskupa Gorazda, faráře Václava Čikla, kaplana Dr. Vladimíra Petřka, předsedy církevní obce Jana Sonnevenda a kostelníka Václava Ornesta“.

Měl jsem to štěstí, že jsem v roce 1952 při návštěvě Prahy tuto knihu objevil a můj strýc mi doporučil, abych si ji přečetl. Spolu jsme potom zašli do Resslovy ulice, kde mi ukázal chrám svatého Cyrila a Metoděje. Na podezdívce okolo okénka do krypty, kde se parašutisté ukrývali, byly stopy po střelách, jak byla krypta 18. června 1942 v časných ranních hodinách dobývána. Kostel byl zamčený a krypta nepřístupná. Události, které se zde odehrály, připomínala jenom bronzová pamětní deska se jmény parašutistů, kteří zde padli, a těch, kteří je zde ukrývali. Bylo to v době, kdy se zrovna hrdinství parašutistů, kteří provedli atentát na Reinharda Heydricha, nehodilo do poúnorového dějepisného scénáře.

Od počátku války se děkan pravoslavné církve Václav Čikl spolu s kaplanem Vladimírem Petřkem zapojili do protinacistického odboje. Vystavovali falešné křestní listy a pomáhali pronásledovaným Židům. Po provedení atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha dne 27. května 1942 poskytl pravoslavná církev výsadbářům úkryt ve svém katedrálním chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze. Ažyl v kryptě chrámu jim nabídl pravoslavný věřící Jan Sonnevend se souhlasem kaplana ThDr. Vladimíra Petřka, který o situaci uvědomil děkana Václava Čikla a kostelníka Václava Ornesta. Vladyka Gorazd se o úkrytu parašutistů dozvěděl až večer 11. června, kdy mu Jan Sonnevend oznámil, že se v chrámu skrývá sedm výsadbářů, mezi nimi atentátníci Jan Kubiš, Jozef Gabčík a Josef Valčík. Původně se zde měla skupina ukrývat jen krátce, ale Karel Čurda, jeden z parašutistů, jejich úkryt prozradil fa-

šistům dříve, než tato skupina mohla uniknout. Dne 18. června byla katedrála obklíčena 800 příslušníky SS a gestapa. Rozkaz zněl dostat parašutisty živé. Tři z nich padli při obraně kostela na kúru a následovalo dobývání krypty, ve které byli ostatní parašutisté. Ani oni se nevzdali a bojovali v kryptě až do poslední chvíle a svůj život ukončili posledním nábojem.

Po odhalení úkrytu parašutistů byli zatčeni všichni, kdož se podíleli na jejich skrývání: farář Václav Čikl, kaplan Vladimír Petřek, kostelník Václav Ornest a předseda církevní obce Jan Sonnevend. Biskup Gorazd byl zatčen o den později 25. června 1942 a převezen do Petschkova paláce. Pokusil se ještě o ukončení nacistického běsnění, které následovalo po atentátu, tím,

ka Gorazd zastřelen na Kobyliské střelnici spolu s Janem Sonnevendem a Václavem Čiklem. Stejný osud čekal o den později i Vladimíra Petřka.

Za napomáhání parašutistům bylo tehdy 263 Čechů uvězněno, transportováno do koncentračního tábora Mauthausen a tam 24. října zastřeleno, a to včetně devíti členů katedrální kongregace pravoslavné církve. Říšský protektor pro Čechy a Moravu vydal 27. září 1942 výnos, jímž se s okamžitou platností uzavíraly všechny české pravoslavné kostely a zabavil jejich majetek. Pravoslavní kněží byli odvezeni na nucené práce do Německa, čímž byla tehdejší česká pravoslavná církev prakticky zničena.

I po pětasedmdesáti letech má čin této malé církve své místo v historii

Soud s příslušníky pravoslavné církve proběhl 4. září 1942

že napsal několik dopisů (předsedovi protektorátní vlády, ministru školství a do kanceláře říšského protektora), vzal veškerou odpovědnost za ukrývání parašutistů na sebe a byl připraven podstoupit jakýkoli trest včetně smrti, jen aby zachránil své přátele. Vladyka Gorazd se svými přáteli byl souzen mimořádným stanným soudem v Praze ve „veřejném“ procesu 3. září 1942. Byl nad nimi vynesena rozsudek trestu smrti zastřelením za „ukrývání vrahů SS Obergruppenführera Reinharda Heydricha a dalších pěti padákových agentů“. Dne 4. září 1942 byl vlady-

ka Gorazd zastřelen na Kobyliské střelnici spolu s Janem Sonnevendem a Václavem Čiklem. Stejný osud čekal o den později i Vladimíra Petřka.

Kniha Anthropoid od historika Jaroslava Čvančary, která pojednává o přípravě atentátu na Reinharda Heydricha, o jeho provedení a následném řádění fašistické mašinerie je i ve zdejší knihovně. Kniha, která vyšla v roce 2016, zahrnuje nejnovější poznatky o atentátu a je doplněna bohatým obrazovým materiálem.

Rudolf Valeš

Jak se opravovala rožďalovická škola

V předcházejícím čísle Rožďalovicka vzpomínal kolega ředitel Vladimír Pokorný na svá léta působení na místní škole. Z jeho vyprávění bylo znát, jak hluboce se do jeho paměti roky spojené s Rožďalovicemi zapsaly. Stejně tak i on, jako učitel, zůstal v paměti jeho rožďalovických žáků a je jimi vzpomínán dodnes.

I já mám na něj jen dobré vzpomínky. Vždyť to byl on, kdo mně pomohl při přechodu z místa ředitele školy v Jičíně na stejnou pozici ve škole v Rožďalovicích. Byl totiž v té době okresním školním inspektorem a měl místní školu ve svém „rajónu“.

Pan Vladimír Pokorný působil později na různých školách okresu Nymburk, většinou jako ředitel. Ale ještě více byl známý jako organizátor a stavitel. To, co jako mladý učitel v Rožďalovicích začal, rozvíjel později na školách v Semicích i v Nymburce. Vzpomínkami na svůj pracovní úvazek na škole v Rožďalovicích mě ulehčil úkol připomenout údržbu a přístavby místní školy. Mohu se tak soustředit na období, kdy jsem v Rožďalovicích přímo působil, počínaje zářím roku 1975. O pomoc při rekonstrukci pracovních činností a úprav na škole jsem požádal svého tehdejšího kolegu Vladimíra Lacínu, který se svým založením a schopnostmi talentu k organizování takových činností Vladimíra Pokorného velmi podobal.

I když jsem byl považován za téměř domácího, do školy jsem denně dojížděl z blízké Mlýnice, která však byla už ve Východočeském kraji, zatímco Rožďalovice v té době už 15 let patřily do kraje Středočeského. Více než kdo jiný jsem si denně uvědomoval, jak rozdílný byl přístup při řízení a správě školství v těchto dvou sousedních krajích. Moje manželka Jaroslava působila v té době na škole v Kopidlně a denně jsme spolu diskutovali rozdílné přístupy zastupitelů obou měst, ale i okresních odborů školství v Jičíně a Nymburce k řešení denních starostí na těchto školách.

S odstupem let mohu vyjádřit názor, že řízení škol v Jičínském okrese bylo orientováno na prioritní péči o učitele, jejich odbornost, vzdělání, ale i finanč-

ní oceňování. Bylo vždy k učitelům o několik stupňů vstřícnější než vedení škol odborem školství v Nymburce. Tam se zase hledělo na zajištění záze-
mí výuky péčí o školní majetek. Dávaly se zde daleko větší finanční prostředky na opravy a údržbu školních budov a na vše, co s materiálním zajištěním chodu škol souviselo.

Když jsem na jaře 1975 uviděl školní budovu rožďalovické školy, postavenou téměř ve stejné době jako ta kopidlenská, řekl jsem si, že už na prvý pohled je vidět podstatný rozdíl. Okolo vnější omítky budovy bylo posta-

veno lešení a fasáda se právě opravovala. Velmi citlivě, se zachováním jejího původního vzhledu. Pro srovnání, omítka kopidlenské základní školy v budově v ulici T. Svobody není opravena dodnes, ačkoliv jsem po celou dobu své kantorské dráhy poslouchal, že právě teď už určitě k opravě dojde.

A když jsem vešel do budovy rožďalovické školy, byl jsem na prvý pohled překvapen čistotou a upraveností zdejšího prostředí, jakou jsem v kopidlenské, ale ani v žádné tehdejší stejně staré školní budově v Jičíně neviděl.

Stav omítky školní budovy před generální opravou v roce 1975

Ale ponořme se do poznámek kolegy Vladimíra Laciny, který byl hybnou silou a iniciátorem stavebních úprav v době mého působení v roli ředitele na škole v Rožďalovicích. Později se stal i ředitelem školy, nastoupil po mně v roce 1990.

K článku Vladimíra Pokorného v minulém Rožďalovicku Vláda Lacina úvodem doplňuje: „Přístavba školy byla tehdy zahájena v dubnu 1960. Rodiče, učitelé a starší žáci na stavbě odpracovali bezplatně na pomocných pracích kolem 20 000 hodin. Placené řemeslnické práce prováděli převážně místní duchodci.“

VÝČET ÚPRAV VYKONANÝCH NA ŠKOLE V DALŠÍCH LETECH

1962–63 Dokončení přístavby v celkové hodnotě 1 091 000 korun. Stavba dokončena a slavnostně předána do užívání v listopadu 1963.

1964–65 Dokončení instalace ústředního topení v budově. Byly vybaveny dílny stroji a nástroji převodem z jičínského závodu Agrostroj, díky zaměst-

nancům Josefu Hančarovi a Ladislavu Vosečkovi z Rožďalovic (dva soustruhy, dvě stojanové vrtačky, pásová pila, bodová svářečka, elektrická bruska).

1966–67 Dokončeny odborné pracovny, vybavena pokusná školní kuchyň, klubovna mládeže. Probíhala jednání o omítnutí školní budovy s Oblastním stavebním podnikem v Poděbradech. Jednání však bylo neúspěšné. Proti úrazu padající omítkou bylo postaveno nad vchodem do školy dřevěné lešení.

1967–68 Na okraji školního hřiště byla postavena a zastřešena konstrukce ocelokolny z JZD. Po sobotách se konaly brigády rodičů a učitelů na kopání základů pod ocelové sloupy, které pak pod vedením učitele Františka Hazdry zabetonovávali chlapci nejvyšších tříd. Ocelokolna měla sloužit jako skladisťe koksu k nové kotelně a jedna třetina směrem k volejbalovému hřišti měla sloužit jako úschovna kol.

1971–72 Během prázdnin bylo zavedeno zářivkové osvětlení. Nejdříve v učebně

přírodopisu a po vyvrácení mýtů veřejnosti o vypadávání vlasů a ničení očí pod nimi sedících žáků byly zářivky instalovány i v dalších třídách a v tělocvičně. Celá budova školy byla kompletně vymalována.

1972–73 Provedena instalace nové rozhlasové ústředny v ředitelně a rozvod rozhlasu po celé školní budově.

1973–74 K odstranění havarijního stavu omítky na budově školy bylo zatím postaveno lešení. Lešenářům z Pardubic pomáhali nosit podlahy k vrátku a posílali je nahoru na lešení zástupce ředitele Jaromír Sládek, učitel Vladimír Lacina a nejstarší žáci školy.

1974–75 Opravu omítky školy nakonec provedla stavební četa JZD Košík, jehož předsedou tehdy byl pan Josef Buryan. Při opravě byl zachován původní vzhled vnějšího „kabátu“ školy. Uvnitř budovy byly provedeny nátěry soklů na chodbách, nátěry radiátorů a rámu oken.

1977–78 V květnu byla zahájena výstavba nových šaten na školním dvoře.

Na hřišti se nacvičovala skladba Poupata na spartakiádu, se kterou rožďalovická děvčata pak vystoupila i v Praze na Strahově

Práce prováděli zedníci JZD Košík pod vedením pana Josefa Drobecka a zaměstnanci MNV Rožďalovice. O prázdninách se zapojili žáci 8. a 9. ročníku s učiteli Jaromírem Sládkem, Josefem Hroudou, Vladimírem Lacinou a ředitelem Oldřichem Suchoradským. Šatny byly dány do provozu ve školním roce 1980–81. Byla zahájena úprava školního hřiště. Vytýčena a vybudována nová běžecká dráha a volejbalové hřiště.

1978–79 Na školním hřišti byla dokončena lehkoatletická dráha. Na začátku pracovník JZD buldozerem vyhrnul hlínu, kterou odvážela nákladní auta, také z JZD. Potom se navozil kámen makadam ze Železnice a Berouna a po dobu celé topné sezóny se sem sypala škvára, jako odpad při topení koksem z kotelen Strojbalu a Domova důchodců. Pan Novák, pracovník MNV, pokládal obrubníky, které od Staré Boleslavi přivezl s učitелеm Vladimírem Lacinou pan František Rybín z Košíka. Při zajištění betonování obrubníků vyšlo škole vstříc vedení a pracovníci místního provozu Prefy. Paní Vávrová, místo své sva-

činy, vozila denně multikárou beton na školní hřiště. Později navázela nákladní auta škváru z ŽOS Nymburk. Tu míchali pod ocelokolnou s vápnem a jílovitou hlínou z míst za fotbalovým hřištěm v Rožďalovicích chlapci nejvyšších ročníků, pod vedením učitele Laciny a kolečky ji postupně rozváželi po budované běžecké dráze. Zpevňovali povrch válcem z Prefy, který ve škole zůstal a upravoval se jím povrch antukového hřiště ještě v 90. letech. Stejným způsobem se budovalo i volejbalové hřiště. S tím rozdílem, že se nebagrovalo, ale zvyšovalo se nad úroveň terénu a na povrch byla navezena antuka z Jiren. Oplocení celého nového hřiště provedl školník Vladimír Haken.

1980–81 Dány do provozu nové šatny. Dokončeno volejbalové hřiště, instalovány stojany na síť a navezena antuka.

1985–86 Zahájena rekonstrukce elektrických rozvodů na celé škole, což prováděli učni 2. a 3. ročníku ŽOS v Nymburce za dohledu a asisten-

ce pracovníka učiliště a tehdy předsedy SRPŠ rožďalovické školy pana Rudolfa Valeše. Tehdy se přechodně kvůli pracím uvnitř budovy vyučovalo ve školní družině i školní jídelně. V červnu bylo dokončeno druhé patro, částečně i přístavba a dvě třídy v prvním patře a v přízemí. V červenci pak v těchto prostorách byly práce dokončeny a v srpnu třídy vymalovány.

1986–87 Pokračování v rekonstrukci elektrických rozvodů zbylých tříd v prvním patře a v přízemí. Práce dokončeny o prázdninách, kdy byla škola znovu celá vymalovaná. V druhém patře pod vedením učitelky pracovního vyučování Jany Renčové byla zřízena cvičná kuchyňka. Zde bylo položeno nové linoleum, osazen a připojen boiler, byla provedena oprava odpadu, zakoupena a instalována kuchyňská linka s nerez dřezem, zakoupeny nové stoly, židle a zavěšeny nové záclony. Pracovna fyziky byla vybavena novými stoly a židlemi. Nové skříně byly zakoupeny i do učebny matematiky a českého jazyka. Současně probíhaly úpravy v okolí. Na školní zahradě u plotu byly

Další oprava omítky školní budovy se uskutečnila v roce 100. výročí jejího otevření

vysázeny jabloně, před školou pak nové okrasné keře, zakoupené v zahradnictví v Poděbradech-Kluku a Valdicích u Jičína. Práce se žáky prováděla učitelka pracovního vyučování Milena Zahradková, dohlížel pan Jaroslav Karel ze Seletic. Došlo ke srovnání terénu na školním dvoře, kde přebytečnou zeminu odvážela firma do Seletic (kde se tehdy bagroval rybník) a též k Zahradkovům na dvůr.

1988–89 Proběhlo betonování plochy pod ocelokolnou zedníky JZD Košík, a tato začala být využívána jako letní tělocvična.

Došlo k vybudování chodníků na školním pozemku, podpořené brigádou některých rodičů (Trejbal, Čapek, Renč). Beton na chodníky vozil multikárou z Prefy pan Vlastimil Renč z Rožďalovic. Došlo k postavení dřevěného altánu na náradí v rohu školní zahrady, což provedli dělníci pily Zámostí.

1989–90 Na jaře vypracována firmou Tsunami Liberec studie na výstavbu nové školní tělocvičny – projekt bohužel nebyl nikdy realizován.

1990–91 Proběhla generální oprava WC za účelem odstranění zápachu. Byly opraveny sokly na chodbách, zbourány polorozpadlé kůlny na školním dvoře a vybudován nový plot mezi hřištěm a dvorem.

1991–92 V průběhu školního roku došlo k velkým změnám v budově i v jejím okolí. Po kontrole pracovníci Okresní hygienické stanice Nymburk dostal ředitel školy Vladimír Lacina za úkol odstranit zjištěné závady.

Ve třídách byly natřeny sokly do výše 1,5 m omyvatelnou barvou. V březnu dokončila firma M+K z Městce Králové rekonstrukci WC. Kabinka pro učitele byla rozšířena, vybavena umyvadlem s průtokovým ohříváčem vody, stejně jako WC pro žáky ve všech patrech. Veškeré opravy probíhaly za plného provozu školy.

Okna v průčelí školy byla osazena pelargoniemi přičiněním učitelky pracovního vyučování, Jany Renčové a Mileny Zahradkové. O květiny ve škole a o výpěstky na školním pozemku

se i o prázdninách staraly služby složené ze žáků i učitelů, a to v pravidelných týdenních cyklech.

Na školním dvoře vybudoval školník Jan Jurásek jednoduché lavičky, se žáky i učiteli vysázeli živý plot ze smrků k plotu na hřiště, natřeli všechny konstrukce na hřišti, stojany na kola, vrata, ploty.

Pod ocelokolnou byly nainstalovány konstrukce na míčové hry nakoupené v Ostravě, včetně košů na basketbal. Antukové hřiště na volejbal bylo oploceno, byl opraven povrch novou vrstvou antuky a byla sem zavedena voda.

Protože do budovy již delší dobu zatekalo, snažil se ředitel školy zajistit opravu střechy. Těsně před závěrem roku 1991 přidělil škole Okresní úřad Nymburk dotaci 150 000 Kč na její opravu. Řediteli se podařilo doslova v „šibeničním termínu“ sehnat nové tašky ve Stodu u Plzně. 23. prosince se auto ze ZZN v Městci Králové a auto pana Vladimíra Kutmona z Doubravan rozjelo do Stodu a pozdě večer přivezli celkem 21 tisíc tašek a na Štědrý den je poté skládali. O prázdninách pak pan Josef Kunc z Rožďalovic provedl celkovou generální opravu střechy.

1992–93 O prázdninách před zahájením školního roku byla celá škola vymalována, topenáři provedli náročnou rekonstrukci kotelny do začátku nové topné sezóny. V Agrozetu v Jičíně odlišili nové litinové články na opravu. Během prázdnin roku 1993 byla vyměněna jednoduchá okna na severní straně budovy. Dvojitá okna na míru vyrobil pan Josef Košťák a zasklíval je pan František Kořínek. Zednické práce provedla stavební firma pana Josefa Drobečka. S převozem oken a úklidem pomáhal školník Karel Meloun a chlapci z nejvyšších tříd.

1993–94 O prázdninách 1994 proběhla výměna všech zbývajících oken staré budovy. Akci zabezpečovala firma M+K z Městce Králové, která byla vybrána 6. června výběrovým řízením.

1994–95 Byla dokončena generální oprava WC výměnou stoupaček. Na pozemku byl postaven nový skleník. Ředitel školy spolu se zástupci Obecního úřadu Rožďalovice vypracovali projekt na dokončení generální opravy školy. Jednalo

se o nátěry oken a o opravu venkovních omítek na přístavbách. Návrh však nebyl do plánu zařazen. S trochou závislosti sledujeme vstřícný přístup dnešního vedení obce ke škole. Bohužel tomu tak vždy v Rožďalovicích nebylo.

1995–96 V druhém patře byla vyměněna původní dlažba za novou. Byly znovu vymalovány třídy, chodby, opraveny a natřeny sokly na chodbách. To už se začínalo finišovat s přípravami oslav 100. výročí školní budovy.

1996–97 Opraveny dveře v celé budově, byly natřeny a opatřeny novým kováním a zámky. Obnoveny sokly ve třídách, natřeny tabule, vymalováno v přízemí školy firmou pana Pokrupy ze Smidar. Dále byla nově zastřešena a opravena kůlna na školním dvoře firmou STADOS z Vestce pana Karla Žižky. Školník Jan Meloun a chlapci nejvyšších tříd provedli oplocení hřiště a jeho natření.

V následujících třech letech proběhla rekonstrukce elektrického osvětlení učeben. V závěru školního roku 1999–2000 byla celá škola vymalována.

FINANČNÍ NÁKLADY NA PROVOZ ZŠ V LETECH 1991–1995

- 1991 – 434 548,98 Kč
- 1992 – 1 449 509,72 Kč (1 000 000 Kč na generální opravu kotelny a topení a 150 000 Kč na opravu střechy sehnal ředitel školy)
- 1993 – 764 343,46 Kč
- 1994 – 2 053 224,80 Kč (na generální opravu oken a omítky získal ředitel školy od OÚ Nymburk 1 500 000 Kč)
- 1995 – 531 340,30 Kč

Údržba a rekonstrukce školní budovy pochopitelně pokračují i za současného ředitele školy pana Romana Kotláře a občany zvoleného vedení města. Tradice péče o stánek vědní v městečku má tak svoji kontinuitu a dobrou perspektivu do budoucna, kterou mohou děti i rodiče okolních měst Rožďalovicím jenom závidět.

Oldřich Suchoradský za spolupráce Vladimíra Laciny a Mileny Zahradkové, foto archiv Vladimíra Laciny

Rybářské závody Babínek 2017 – rybářský ráj na Hasině

Uplynuly již dva roky od události, kdy se rožďalovičtí rybáři museli podřídit „nové době“. Ve výběrovém řízení o pronájem obecních rybníků neměli šanci uspět proti nabídce, kterou tehdy dal místní chovatel dobytka. Po šedesáti letech tak opustili chov ryb na holské soustavě rybníků, po čtyřiceti letech opustili sportovní rybolov na Podlužanském rybníce, který si v roce 1973 v rámci brigád vybudovali. Na základě těchto událostí museli zdejší rybáři hledat novou cestu hospodaření.

Díky dokonalé spolupráci dvanáctičlenného výboru a díky disciplíně dvousetčlenné základny rybářů se to během jednoho roku podařilo. Prioritou nového způsobu hospodaření bylo dokončit rybářský areál na Hasině v lokalitě Babínek. Rybářské závody 2017 na rybníce Babínek ukázaly, že se zde podařilo vybudovat „rybářský ráj“.

V sobotu 20. května připravili členové výboru druhý ročník „Veřejných rybářských závodů Babínek 2017“. Zúčastnilo se jich 70 rybářů ze všech koutů Čech. Přijeli z Liberce, Jablonce, Mělníka, Nymburka, Poděbrad, Kolína a dalších měst. Při sedm hodin trvajících závodech dokázali rybáři ulovit 448 kusů ryb. Z toho: 232 ks karase stříbrného, 66 ks kapra, 54 ks pstruha duhového, 30 ks úhoře, 10 ks amura a další ryby. Všechny ryby byly po změření a zapsání do úlovkového

lístku závodníků vráceny zpět vodě. Vítězem závodů se stal Jindřich Turský z nedalekých Krchlebs, který ulovil úctyhodných 1564 cm ryb. Za vítězství obdržel pohár a finanční prémii 4000 Kč. Pohár za největší ulovenou rybu – kapra o délce 79 cm – obdržel Jan Zapletal z Dětenic.

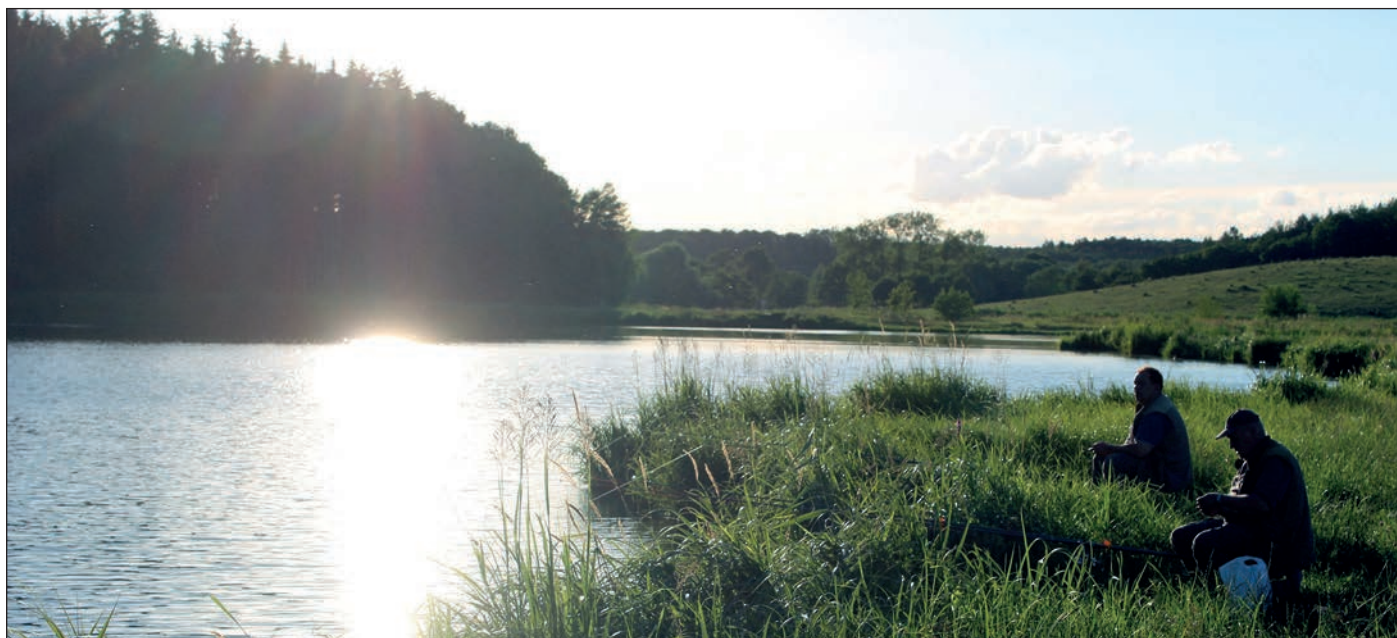
O týden později (27. a 28. května) si rožďalovičtí rybáři připravili již čtvrtý ročník „Hasinské čtyřladvacítky“. Celkem 42 zúčastněných rybářů pokoušelo své rybářské štěstí celý den a celou noc. Po sečtení výsledků se zjistilo, že se při těchto závodech dokázalo ulovit neuvěřitelných 632 kusů ryb. Z toho: 368 ks karase stříbrného (nikdo neví, kde se tato ryba v tak velkém množství v rybníce objevila), 74 ks kapra, 39 ks úhoře, 35 ks pstruha duhového, 12 ks amura a další ryby. Kromě ulovených pstruhů byly ostatní ryby po změření vráceny vodě. Vítězem letošní „čtyřladvacítky“ se stal Jaroslav Typlt z Křince, který nalovil 2271 cm ryb! Největší rybu kapra o délce 80 cm ulovil Ondřej Konečný ze Sobotky. Rybáři chtějí touto cestou poděkovat rožďalovickým slávistům, kteří na obou závodech zajistili skvělé občerstvení s donáškou kolem rybníka.

Rybářské soutěže pokračovaly v sobotu 3. června tradičními dětskými závody. Šestnáct mladých rybářů ukázalo své dovednosti v lovu ryb. Po zkušenostech z minulých let se většina z nich soustředila na lov bílé ryby – plotic,

perlínů a cejnů. Vítězem se stal Patrik Křištof z Oskořínka s úlovkem 523 cm. Díky finančnímu příspěvku od Městského úřadu Rožďalovice na tyto akce obdržely všechny zúčastněné děti hodnotné rybářské vybavení a pomůcky.

Na závěr těchto společných akcí připravil člen rybářského výboru Jindřich Kulich z Křince dvoudenní rybářský tábor na rybníce Babínek pro 19 dětí a čtyři dospělé rybáře ve dnech 10.–12. června. Mladí rybáři a rybářky se učili způsobům lovu ryb, zkoušeli různé nástrahy, učili se zacházet s ulovenou rybou a v neposlední řadě poznávali, jak žít v přírodě a neublížovat jí. Na tomto táboře se stala událost, o které všichni účastníci řekli, že patří do kategorie snů každého rybáře. Mezi čtyřmi dospělými, kteří se o děti starali, byl i rybář Radek Nožička z Jílkve. Přivezl si návnadu, co zachutnala velkým kaprům. Během dvou dnů dokázal ulovit 22 kusů kapříků velikánů v řadě za sebou. „Nejmenší“ ulovený kapr měřil 63 cm, největší 88 cm. Nejtěžší kapr měřil 84 cm a vážil 11,5 kg. Všichni ulovení kapři velikáni byli změřeni, zváženi, vyfotografováni a poté vráceni zpět do rybníka. Vznikla tak neuvěřitelná série fotografií dokládající, jak to vypadá, když „ryby jdou“ a potvrzující slova v úvodu tohoto článku: na Hasině máme „rybářský ráj“.

*Jan Nožička,
jednatel*

Jarní měsíce přinesly zajímavé přírodovědné nálezy, které učinili žáci základní školy. Vojtěch Košťák (7. třída) objevil novou lokalitu vzácné smržovité houby kačenky české (*Verpa bohemica*). Vojtova lokalita je výjimečná tím, že se na ní vyskytuje příbuzná, ještě vzácnější kačenka náprstkovitá (*Verpa conica*) – viz spodní foto

Druhý sedmák Vojtěch Vacek oznámil již na konci března nález zajímavého brouka v Košíku. Jednalo se o mimořádně vzácnou majku obecnou (*Meloe proscarabaeus*), která se v ČR vyskytuje pouze na několika lokalitách

V letošním školním roce se škola zapojila do projektu Tajný život města a náš tým ve složení David Kubín, Jiří Kudroň, Tomáš Burda (9. třída) a Tomáš Vybíhal (8. třída) byl vyhodnocen jako jeden z deseti nejaktivnějších ze všech účastníků projektu

Připravil Jiří Rejsek

Hýl obecný

Naši předkové byli bezpochyby velmi dobří pozorovatelé. Díky tomu do lidové slovesnosti vešlo mnoho názvů ptáků, které odrážely některou z jejich charakteristických vlastností. Každý přece zná přísloví „krade jako straka“ nebo „je jako střízlík“ a také „zpívá jako slavík“, případně „má ostríží zrak“. I ptačí druh, o kterém si dnes povíme, našel místo v jednom z lidových rčení: „Má hejla na nose“, což znamená, když někomu v zimě omrzne nos tak, že mu působením mrazu zčervená, připomíná pak sytě červené břicho samečka hýla obecného (*Pyrrhula pyrrhula*).

Hýl je, stejně jako mnoho dalších, ptačím druhem, jehož způsob života byl ovlivněn činností člověka. Původně striktní obyvatel hlubokých lesů se, zhruba od poloviny 19. století, kdy ve střední Evropě nastal významný úbytek přirozených lesů, postupně začal stěhovat do blízkosti lidí.

Nový domov našel především v sadech, zahradách a parcích. V nových podmínkách dnes i běžně hnízdí. Hnízdo je ukryté nejčastěji v hustém porostu ostružiní, smrčí nebo hlohu. Samička ho staví sama. Sameček

pouze svým tklivým hvízdáním střeží hnízdní rajón.

Hýl je striktní vegetarián. Svým téměř papoušcím zobákem, krátkým, silným a ostrým, louská tvrdé slupky semen stromů či bylin a také oštipu-

je pupeny. Chutnají mu např. květenství dubů, pampelišky a vrbové pupeny, v létě sezobne i plody ostružiny a maliníku, semena kopřiv a šťovíku.

Pouze kvůli krmení mladých zahrnuje do svého sběru potravy i hmyz a pavouky. Mláďata pak krmí kašovitou směsí, kterou vytváří ve svém vo-

leti. Jednou z klíčových složek potravy hýlů jsou semena jasanů. Ty však produkují dostatečné množství semen jen každý druhý rok. V letech neúrody se tak hýlové stávají původci škod na ovocných stromech uštipováním jejich pupenů. Z toho důvodu se, naneštěstí hlavně v minulosti, stávali terčem pronásledování. V 16. století se v Anglii např. za jednoho zastřeleného hýla vyplácela odměna jedné pence.

Hýlové se dříve často chovali jako klecoví ptáci a čížbaři je pravidelně nabízeli jako vzácný prodejní artikl. Byli oblíbeni nejen pro své sice prosté, avšak neobyčejně elegantní zbarvení. Především samci se často naučili pískat melodie, které jim jejich majitel opakovaně pískal. Jejich sytě červené zbarvení ale v zajetí velmi rychle vybledlo, neboť barva peří je závislá na pravidelném příjmu karotenů obsažených v přirozené potravě. Hýlové jsou mezi pěnkavovitými jedním z nejelegantnějších druhů. Jejich mírná a plachá povaha, jejich nenápadně nápadné zbarvení a nehojný výskyt nám lidem snad dovolí odpustit jim v době strádání nějaký ten sezobnutý pupen.

Vladimír Šoltys

Roháč obecný – náš broučí obr

Asi se nenajde člověk, který by tohoto nápadného brouka nepoznal. Ale další podrobnosti z jeho zajímavého života už většina lidí nezná. Co je tedy na roháči obecném (*Lucanus cervus*) kromě atraktivního vzhledu tak zvláštního?

Třeba fakt, že je se svými deseti centimetry největším evropským broukem. To platí pro dobře vyvinuté samce s velkými nápadnými kusadly, ale většina nalezených jedinců je tak o dva tři centimetry menší a samci mohou vytvářet i zvláštní malé formy, tzv. *f. minor* a pak dosahují sotva velikosti samice. Pro roháče je charakteristický pohlavní dimorfismus. To znamená, že mezi oběma pohlavími jsou patrné rozdíly ve stavbě těla – samice jsou celkově menší a mají jen malá kusadla. Ta jsou ale velmi ostrá, a tak jejich kousnutí bývá bolestivější než sevření samčími kusadly. Samci se jimi při vzájemném setkání shazují z větví nebo kmenů stromů. Jednou jsem v lese u Komárovského rybníka pozoroval nekonečný souboj tří samců. Při neškodném boji o mizu vytékající z poraněného dubu nejprve dva shodili třetího a pak si to „rozдали“ mezi sebou. Mezitím se ale shozený

samec zase vracel zpět, a tak to šlo pořád dokola...

Další zajímavostí je délka roháčího života. S dospělými brouky se můžeme setkat v době od května do července – v průměru žijí jen asi dva měsíce. Krátce po spáření hynou, pokud se dří-

ve nestanou obětí nějakého, nejčastěji ptačího, predátora. Ovšem životu dospělce předchází několikaletý larvální vývoj. Vše začíná tím, že samička naklade vajíčka do starého, zpravidla dubového, pařezu nebo kmenu. Po čase se vylíhnou malé, bílé ponravy – larvičky s typickým tvarem do „C“, které jsou charakteristické i pro ostatní ro-

háčovité a vrubounovité brouky, třeba chrousty, zlatohlávky nebo nosorožky. Ponrava se živí starým dřevem, postupně roste, několikrát se svléká, a to vše zpravidla trvá neuvěřitelných pět let. Pak se na několik měsíců zakuklí a teprve pak se vylíhne dospělý brouk. Ten již pochopitelně neroste, živí se jen mizou stromů nebo rostlinnými šťávami a má před sebou nejdůležitější úkol – najít si jedince opačného pohlaví a... pak už to známe.

S roháčem obecným se u nás v tuto dobu můžeme setkat skoro všude. Žije nejčastěji ve starých doubravách, ale vpozdvečer zalétá svým těžkopádným letem i do města i okolních vesnic a ráno ho můžeme nalézt na zahrádce, ale třeba i na silnici nebo na chodníku.

Mohlo by se tedy zdát, že se jedná o běžný druh. Nenechme se ale zmást, na většině území České republiky se tento zákonem chráněný druh buď nevyskytuje vůbec, nebo jen velmi vzácně. Je tedy jen dalším důkazem toho, že příroda na Rožďalovicku je stále ještě zachovalá a roháč obecný je jedním z jejích nejnápadnějších klenotů.

Jiří Rejsek

Rožďalovický rodák se šlechtickým titulem – Jiří Melantrich z Aventina

Tento významný český renesanční tiskař a nakladatel se narodil v Rožďalovicích jako Jiří Černý Rožďalovský patrně v roce 1511. Údaj vychází z Veleslavínova kalendáře, podle něhož se Melantrich dožil 69 let. Pocházel z nezámožné české utrakvistické rodiny a jako utrakvista vystupoval celý svůj život, ale vždy s velkou tolerancí ke katolictví.

O jeho dětství a mládí se neví téměř nic. První zmínky pocházejí z roku 1534, kdy se stal bakalářem na artistické fakultě univerzity v Praze. Předpokládá se, že pak pokračoval ve studiu na univerzitě ve Wittenbergu. Přibližně v této době si Jiří Černý změnil příjmení na Melantrichos, což řecky znamená „černovlásek“. Podobné porečtení či polatinštění jména bylo v té době běžné.

Často je uváděno, že se Melantrich při svých cestách seznámil v Basileji s vydavatelem antických klasiků Zikmundem Hrubým z Jelení, který byl zaměstnán od roku 1524 v proslavené Frobenově tiskárně v Basileji. Bohužel tento předpoklad nelze opřít o žádné dochované prameny.

V roce 1542 se Melantrich po sedmi letech pobytu v cizině vrátil do Čech a roku 1545 začal pracovat na panství Jana Perštejna z Prostějova, kde v tiskárně Jana Güntera vydal knihu slavného luteránského teologa *Doktora Urbana Rhegia rozmlouvání s Annou, manželkou svou*.

Někdy v polovině roku 1547 začíná Melantrich tisknout samostatně v Praze na Starém Městě. Bohužel jeho plány překazil zákaz tisku knih, který vydal král Ferdinand I. jako reakci na stavovský odboj. Melantrich proto vstoupil do tiskárny malostranského tiskaře a knihkupce Bartoloměje Netolického, stárnoucího umírněného katolíka, na něhož se zákaz nevztahoval, neboť jako katolík zachoval věrnost panovníkovi. Společně vydali na 20 tisků, ovšem Melantrich je výslovně uveden pouze na vydání *Bible* z roku 1549. Tato Bible byla často nazývána *Bible Melantrichova* nebo též *Melantriška* a později ji vydal ještě čtyřikrát či pětkrát. Po smrti Netolického nepřilíš výdělečnou tiskárnu v roce 1552 odkoupil. V roce 1554 se

Jediný známý portrét Jiřího Melantricha z Aventina – výřez z titulního listu Bible Melantrichovy z roku 1570. Repro z knihy Jiřího Peška: Jiří Melantrich z Aventína

oženil, ale záhy ovdověl. Hned následující rok se oženil znovu.

Jiří Melantrich se těšil velkému uznání, a proto byl v polovině srpna 1557 poctěn šlechtickým titulem, erbem a přídomkem z Aventina. Tento přídomek odkazuje k římskému pahorku, na němž stávala první veřejně přístupná knihovna. Jeho erb nesl heslo *Nec igni cedit nec ferro* (Nepodlehne ohni ni meči). Takže v polovině letošního srpna tomu bude již 460 let, co se tak významného uznání dostalo rožďalovickému rodákovi.

Dne 20. června 1558 se pak stal konšelem Starého Města pražského. S přerušením mezi lety 1560–1565, do níž patří jeho hlavní tiskařská aktivita, se jako městský radní podílel na správě města až do roku 1579.

Tříkrát vydal *Nový zákon* a také širokou paletu náboženské literatury určené jak katolickým, tak luteránským či utrakvistickým čtenářům. Věnoval se i tisku humanistické literatury a latinských sbírek. Jedním z největších jeho počínů byla spolupráce s proslaveným italským lékařem a botanikem Pietrem Andreou Mattiolim, především pak české a německé vydání jeho *Herbáře*, které do češtiny přeložil Tadeáš Hájek z Hájku. Věnoval se však i tisku různých příruček a slovníků, sněmovních akt či jiné právnické literatury, ale také zábavných knížek lidového čtení.

Roku 1576 zasnoubil stárnoucí tiskař Jiří Melantrich svou nejstarší, tehdy 19letou dceru Annu, 30letému profeso-

rovi pražské univerzity Danielu Adamovi. Svatba se konala 27. listopadu 1576 a Daniel Adam, od roku 1578 užívající predikát „z Veleslavína“, začal hned po svatbě vystupovat jako Melantrichův společník a ujal se řízení tiskárny.

V úterý 15. listopadu 1580 Melantrich nadiktoval svou závěť a v sobotu 19. listopadu zemřel. Pochován byl v Betlémské kapli.

Napjaté vztahy s Veleslavínem v posledních letech způsobily, že mu Melantrich neodkázal vůbec nic. Tiskárnu zdědil tehdy ještě neploletý syn Jiří, ale také ostatní potomky otec velkoryse zaopatřil. Veleslavín vedl podnik do roku 1584, kdy jej po dosažení plnoletosti převzal Jiří, ten se však velmi zadlužil a po jeho předčasné smrti o dva roky později, roku 1586, převzal tiskárnu hlavní věřitel Daniel Adam z Veleslavína.

V období národního obrození, především v jeho závěrečné fázi se Jiří Melantrich stal jednou z českých ikon a také prototypem úspěšného a odvážného Čecha. Svým podnikatelským úspěchem, humanistickým rozhledem i skutečnými osobními vlastnostmi byl poctěn titulem arcitypograf český.

Od roku 1547 do roku 1580 vydal Melantrich minimálně 233 titulů knih i drobných tisků různého druhu. Toto číslo by bylo jistě daleko vyšší, kdyby se dochovaly drobné příležitostné tisky či zábavná literatura.

Dr. Helena Knoblochová

Uplynulá fotbalová sezona

Sportovci FC Trnavanu v polovině měsíce června zakončili fotbalovou sezonu v soutěži Okresního přeboru.

Tým mužů z celkového počtu 26 odehraných zápasů vyhrál dvanáct, remizoval v šesti utkáních a osm prohrál. Celkem nastříleli borci Trnavanu 74 branek a 49 inkasovali. Nejlepším střelcem týmu se stal Dominik Hora s 23 zásahy a obranu v brance výborně jistil Jiří Kumstýř, který v devíti zápasech udržel čisté konto. Tým se celkově umístil na bronzovém místě v počtu střelených branek a stal se pátým nejlépe bránícím týmem. S touto bilancí tým mužů zakončil fotbalovou sezonu na pátém místě za celky Osτρέ, Městce Králové, Všejan a Semic.

Po odehrání posledního zápasu s týmem Libice nad Cidlinou byla před samotnou fotbalovou rozlučkou na pořadu řádná valná hromada. Zúčastnění se dozvěděli například o celkové činnosti spolku, finančním hospodaření klubu za rok 2016 a odhlasovali nového člena výboru, kterým se stal Stanislav Borecký. Jedním z projednávaných bodů bylo založení týmu mladších žáků a přihlášení týmu mladých fotbalistů do nadchá-

zející fotbalové sezony. Nový tým mladších žáků bude sloučen s Tělovýchovnou jednotou Křinec z důvodu malého počtu rožďalovických fotbalistů. Sdružené mužstvo ponese název TJ Křinec / FC Trnavan Rožďalovice, trenérem bude Marek Nýč z TJ Křinec a vedoucím se stane Miroslav Antoš z Rožďalovic.

Nejbouřlivější debata zúčastněných proběhla o návrhu na založení B týmu mužů a přihlášení do nejnižší soutěže okresu Nymburk. Nakonec nechal

předseda klubu o této věci hlasovat přítomné členy, z nichž většina byla pro založení B mužstva.

Do nové fotbalové sezony bude přihlášeno 5 mužstev, týmy mladší přípravky, starší přípravky, mladší žáci a dva týmy mužů.

Před samotným zahájením fotbalové sezony dojde k další změně ve vedení Trnavanu. Předseda klubu a zároveň trenér A týmu Tomáš Hojsák a Josef Beneš rezignovali na své funkce. Do zahájení fotbalové sezony bude svolána mimořádná valná hromada a stanoven nový předseda klubu.

Před zahájením podzimní části fotbalové sezony 2017–2018 nezbývá než popřát našim fotbalistům hodně úspěchu a dobrou fyzickou kondici.

*Tomáš Pavel,
sekretář FC Trnavan Rožďalovice*

SPORTUJEME

Lucie Dragounová, Lucie Procházková, Tereza Rychtaříková, Katka Seidlová, Jana Prejsková, Petra Seidlová a Lucie Baboráková se zúčastnily v sobotu 24. června 6. amatérského Mistrovství ČR v přetahování lanem ve Všejanech. V konkurenci šesti týmů obsadila děvčata první místo! Gratulujeme!

Sportovcům sdruženým kolem Jaromíra Kafky není nic cizí. Kromě závodů v běhu, hraní šachu či jízdy na kolech také dobře ovládají plavbu na lodích, dokonce dračích. V červnu jejich smíšená posádka Rozkřík (zkráceně Rožďalovice/Křinec) absolvovala 13. ročník Dragonfestu v Nymburce a mezi 30 týmy obsadila skvěle 11. místo.

S Martinem Sausage Dohnalem o současné kultuře na venkově

Vzpomínám si, jak se v září 2014 na začátku školního roku rozhodlo, že škola bude zpracovávat kalendář na téma Spolková činnost na Rožďalovicku a já jsem si pro naši třídu vylosoval Galerii v Pojedech. Tedy „spolek“, o kterém jsem pouze věděl, že existuje. Začali jsme tím, že jsme si otevřeli internetové stránky galerie a pozvali jejího hlavního a vlastně jediného představitele Martina Dohnala na besedu. Po ní jsme měli stránky do kalendáře za chvíli hotové, a to nám nedostatek místa ani nedovolil zmínit celou činnost tohoto aktivního galeristy.

Od té doby jsem navštívil několik Martinových akcí v Pojedech, začal číst žitovlickou Zvoníčku, s Martinem jsem se setkával při přípravách dvou ročníků akce Rožďalovice NAM, spolupracujeme při vydávání Rožďalovicka...

Na svých webových stránkách uvádíš, že nemáš žádné umělecké vzdělání, přitom kreslíš, maluješ, píšeš básně, provozuješ galerii a uměním se živiš. Kdy jsi se rozhodl pro dráhu umělce a jaký je život současného výtvarníka?

Výtvarně jsem se projevoval přirozeně od malička. Ve druhé třídě jsem vyhrál výtvarnou soutěž. V ten rok jsem navštěvoval lidovou školu umění, výtvarný ateliér akademického malíře Lubomíra Bartoše. To ale bylo vše, co se

týká oficiálního vzdělání. I když jsem měl asi nadání, protože jsem např. nemusel ve škole do výtvarných hodin, vyhrával různé školní olympiády, raději jsem se věnoval fotbalu, chtěl jsem být jako kluk reprezentantem. Až když jsem odešel z vysoké vojenské akademie, kde jsem studoval výpočetní techniku, vrhl jsem se na samostudium malířství, začal vystavovat, psát a de facto žít tvůrčím způsobem. Samozřejmě paralelně s tím jsem budoval všechny ty reklamní studia, neboť ne vždy se dalo klasickým malířstvím uživit. V podstatě výtvarné umění беру jako životní cestu. Jak říká Jean Paul: Umění není chléb, nýbrž víno života. A takto to chápu dodnes.

Jaká byla Tvoje cesta z Moravy, kde jsi prožil dětství, sem na Rožďalovicko?

Na přelomu tisíciletí jsem se rozhodl odejít do Prahy. Ze Šumperka jsem už měl dostatečné zkušenosti a praxi jako reklamní grafik a designer, protože jsem tam měl několik let vlastní grafický ateliér. Chtěl jsem jít dál, do většího města, většího světa, překonat hranici regionu... A tak jsem nejprve nastoupil jako grafik ve studiu, které mimochodem spoluvlastnil syn pana Jiřího Suchého Jakub. Pracovali jsme na významných kampaních, pro významné klienty a celosvětové agentury. A také díky Jakubovi jsem poznal významné tvůrce, herce, výtvarníky apod. Také jsem navrhoval různé rekvizity do filmů a reklam. Do dvou let jsem se stal šéfgrafikem a vlastně se schylovalo i k mému podílu ve velké společnosti vlastníci studio, tiskárnu, knihárství a reklamní agenturu. Jenže přišly povodně, a jelikož areál firmy byl pod libeňským mostem, bylo vše pod vodou. Než se stačily pořešit škody, nové místo firmy a než se začalo znovu vše budovat, získal jsem pocit, že tady skončila další etapa mého života, a rozhodl jsem se osamostatnit. Měl jsem v tu dobu další bohaté zkušenosti a kontakty. S kamarádem jsme tedy založili vlastní grafické studio a vybudovali slušně prosperující firmu s několika zaměstnanci. V roce 2007 přišel zlom

a chtěl jsem vystoupit z náročného reklamního prostoru a více se věnovat vlastní výtvarné tvorbě. Prodal jsem tedy svůj podíl ve společnosti a rok jsem jen maloval a kreslil. Pak následoval rok plný výstav, především na Moravě. V roce 2009 jsem dostal nutkání odstěhovat se mimo Prahu a začal jsem hledat místo dalšího působiště. Osudovou náhodou jsem narazil na bývalé pohostinské stavení v Pojedech. Velké prostory mě zaujaly. Viděl jsem to. Ateliér. Galerie...

Máš za sebou téměř padesátku výstav, kterou z nich považuješ za nej-povedenější?

Na všechny výstavy rád vzpomínám. Poznávám nové lidi, nová místa. Mám nové zážitky. Velkou událostí byla pro mne výstava v Šumperku a Zábřehu (2008), protože jsem po letech navštívil rodnou hroudu a návštěvnost byla vskutku veliká, na poměry malého ne-slavného výtvarníka. Prostě na tyto vernisáže přišli snad všichni, co mne znali. Od spolužáků, kamarádů až po rodinné příslušníky a bývalé manželky.

Nemůžu nevzpomenout spoustu kulturních akcí, které organizuješ...

Já jsem měl tendenci se vrhat do různých akcí. Koncerty, divadla, performance, ale také dílničky pro děti. A protože jsem od mala fotbalově založený, tak nejzajímavější jistě je, že každoročně organizuji v rámci našeho sportovního klubu turnaj v malé kopané. Vytvořím z ytongu pokaždé novou skulpturu a o tu, jakožto hlavní cenu, zápolí fotbaloví nadšenci. No není to zajímavé propojení výtvarna a sportu?

S Tvým jménem jsou spojeny dvě přezdívky – „Akademik“ a „Sausage“...

Začnu přezdívkou „Sausage“ – ta vznikla na gymplu. Napsal jsem tehdy píseň a nazpíval doma na kazeták a o přestávce pouštěl ve třídě. A jelikož jsem ji také laicky nazpíval v angličtině, tak hlavní refrén „Kup si párek s hořčicí, na rohu v té prodejně“ zněl anglicky vtipně „Buy Sausage with mustard at the corner“ Spolužáci se začali tak řehtat, že pak mi celá škola říkala „Sosidž“, „Sósa“, později „Pan Vomáčka“ a různé jiné vtipné přezdívky.

Když jsem se pak pořádně vrhl na výtvarnou tvorbu, tak jsem to začal používat ve jméně, neboť jsem se chtěl odlišit od jiných Martinů Dohnalů. No a „Akademik“. Tak mě začali říkat místní, když jsem se do těchto končin nastěhoval. Zřejmě si mysleli, že jsem akademický malíř. Mně se to líbí, neboť vlastně takový „akademik“ jsem, když jsem tedy studoval Vojenskou akademii Antonína Zápotockého v Brně.

Jaké jsou Tvoje plány do budoucna?

V Galerii Pojedy se určitě bude něco tento rok konat. Jsou to však plány a nemůžu zatím prozrazovat. Letos se hlavně těším, jak uvedu do života ve spolupráci s obcí Galerii Akademik, která se bude nacházet v prostorách žitovlické školy. Do konce roku by měla být otevřena veřejnosti. Kromě vlastní tvorby bych tam rád zval hosty. Pak bych rád dál zaznamenával svými kresbami zdejší vesnice, okolí a vůbec celé Rožďalovicko... Což by mělo vyústit ve výstavu...

Rozhovor připravil Jiří Rejsek

SK ŽITOVlice-POJEDY VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

TURNAJ V MALÉ KOPANÉ

o cenu Akademika

6. ročník

Podrobnosti a výsledky historie turnaje na:
www.galeriepojedy.cz/turnaj

22. července 2017

OD 10.00 HODIN NA FOTBALOVÉM HŘIŠTI SK ŽITOVlice-POJEDY

Dětský den, 10. června 2017, sportovní areál

Námětové cvičení SDH proti povodním, 20. května 2017

Hasičská soutěž – 130 let SDH Košík, 17. června 2017

Kroupová kalamita, hasičský zásah, 28. června 2017

Město Rožďalovice Vás zve na koncert

pana Václava Hudečka, pana Jiřího Stivína

"Musica Lucis Praga"

13. srpna 2017

od 16 hodin v kostele sv. Havla v Rožďalovicích

Akce se uskuteční v rámci XVIII. Mezinárodního letního hudebního festivalu TT Loučeň

Předprodej na MÚ v Rožďalovicích

V RÁMCI
KONCERTU ZAZNÍ
I FILMOVÁ HUDBA

Město Rožďalovice

Vás zve na charitativní koncert

**22. 9. 2017
od 18 hodin**

**v kostele
sv. Havla
v Rožďalovicích**

Výtěžek z koncertu bude věnován
Domovu Rožďalovice,
poskytovateli sociálních služeb

Předprodej na MěÚ
v Rožďalovicích

MR

**Marie
Rottrová**

a skupina Neřež

24. SETKÁNÍ ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH KAMARÁDŮ TREMPŮ Z CELÉHO SVĚTA

25.–27. SRPNA 2017

ROŽĎALOVICE – VINIČNÁ LHOTA

Program – sobota 26.8.2017

celodenní **přehlídka kapel i jednotlivců**, z které někteří postoupí do večerního programudopoledne: **dětské soutěže** • odpoledne: **soutěže pro dospělé**

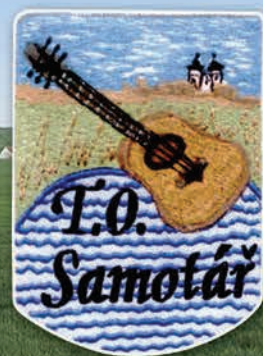
vyhlášení výsledků hned po soutěžích

V rámci 24. Československého potlachu bude také probíhat
VÝSTAVA MOBILNÍHO TRAMPSKÉHO MUZEA

21.8.–15.9.2017, sál Radnice, Rožďalovice

vernisáž 25.8.2017 v 17.00 hod.

Pořadatel:

Trempská osada Samotář, Podlužany, Sheriff Sáša Prokeš Samotář
a další spojené osady a jednotlivci**www.ceskoslovenskypotlach.cz • www.cspotlach.cz**

ROŽDALOVICE DŘÍVE A NYNÍ

Pohled na kostel z míst nynější ulice Za Špýcharem, kolem roku 1940

Současný pohled, fotografoval Viktor Dobrev (červen 2017)

Číslo 2/2017, ročník 6. Náklad: 350 ks. Evidenční číslo: MK ČR E 20643. Vydává město Rožďalovice. Redakce: Petr Kapal, Mgr. Viktor Dobrev, Jiří Rejsek, Mgr. Marcela Ešnerová, Tomáš Pavel, Veronika Bachová. E-mail: rozdalovicko@seznam.cz, tel.: 325 593 107. Tisk: TNM PRINT Nové Město nad Cidlinou. Toto číslo vyšlo v červenci 2017. Termín uzávěrky příštího čísla je 16. září 2017. Na titulní straně: Komárovský rybník začátkem léta. Foto: Jiří Rejsek